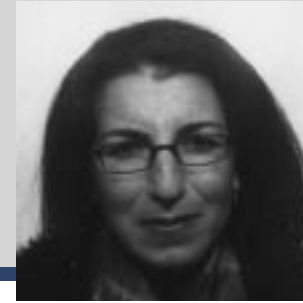

dwars

studentenblad van de
Universiteit Antwerpen

nummer 14 -- jaargang 3
november 2003

Fauzaya Talhaoui
op de grill
P.5

Biologische
bevrediging
P.28

Nieuwe studierecepten op een blackboard
Een groen slaatje Fauzaya Talhaoui
Zooi van water en walvissen

Antwerpen Studentenstad
Een vette kluif Robert Voorhamme

Heb je nu al dringend nood aan vakantie? Dan had je op de juiste campus moeten vertoeven op maandag 10 november. 🍎 Studenten van de Stadscampus kregen die dag vrijaf, wie toevallig op de andere campussen les had moest die wel volgen. Hoe het zat met docenten van de Stadscampus die elders les gaven, was een groot vraagteken. 🍎 Neem eens een muzikant in huis. Daar draaide het allemaal om in Housemuziek, een geslaagde cultuurmanifestatie van het Festival van Vlaanderen. Je kon namelijk als kotstudent een paar vrienden uitnodigen voor een klassiek concert. 🍎 Deze wel zeer originele cultuurmanifestatie werd overal onthaald met enthousiasme. De meeste studenten hadden nog nooit echt kennis gemaakt met klassieke muziek, en de musici konden eindelijk eens gezellig hun ding doen buiten een ietwat ongezellige concertzaal. 🍎 Wil je op een minder klassieke manier

in het bedrijfsleven de eeuwige roem bereiken, dan moet je wat meer op café blijven napraten. 🍎 Uit een Schots onderzoek is gebleken dat personeel dat regelmatig na het werk op café afspreekt gemiddeld een vijfde meer verdient. Het sociaal contact na de werkuren zou de groepssfeer versterken. 🍎 Het onderzoek zwijgt echter in alle talen over hoe lang je dan wel moet blijven. Geen excuus om de volgende dag te laat komen dus. 🍎 De Technische Universiteit Eindhoven, waar de UA trouwens mee samenwerkt, is er in geslaagd het vakantiegevoel te verlengen. 🍎 De buitenlandse studenten hebben van de academische overheid 15 caravans ter beschikking gekregen op een kampeerterrein in de buurt. 🍎 Dit jaar is door woningnood deze maatregel noodzakelijk; onaangenaam is hij echter niet. 🍎 De studenten krijgen een fiets en een busabonnement voor onbeperkt vervoer van en naar de campus. Tegen

december mogen de gasten verhuizen naar spaceboxen, een soort high-tech prefabwoningen. 🍎 Maar ook Leuven kampte met een woningtekort. In scherpe tegenstelling tot Antwerpen dreigden er op het einde van de zomervakantie massale tekorten. Tel daar nog bij dat buitenlandse studenten gewoonlijk al in september aankomen, en de ramp was compleet. 🍎 De universiteit heeft besloten in sneltempo de koten in aanbouw af te maken zodat er nu ongeveer 300 ongebruikt bij liggen. 🍎 In Antwerpen wordt gevreesd voor een stijgende druk op het kamerbestand rond de Stadscampus na de verhuis van alle menswetenschappen, maar voorlopig wacht de academische overheid gewoon af. 🍎 Zo ook met het gebruik van de nieuwe naamgeving van de campussen, bij de foto's aan het rectoraat in de Lange Nieuwstraat prijken nog altijd de oude getrouwe namen... (bb)

Op een bladje geserveerd

- 2 sms & colofon
- 3 Edit.
- 3-7 Robert Voorhamme
- 8-9 Blackboard
- 10 Water
- 11 Fotoreportage VS
- 12 Walvissen in Argentinië
- 13 VUAS en studentenpers
- 14-15 Qnst op de UA
- 16 Erasmus in & uit
- 17-19 Fauzaya Talhaoui
- 20 Barebacking
- 21 UA column
- 21-22 Cursusdiensten
- 23 The Tulse Luper Suitcases
- 24 Jef van Gerwen
- 25 Cultuurbrokjes
- 26 Puzzel
- 27 Op het einde is het woord
- 28 XXX

Colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten.

dwars verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op de UA-campussen Drie Eiken, Middelheim, Binnenstad.

Oplage: 4.000 exemplaren.

V.U.: Matthias Debruyn, Lange Nieuwstraat 55, B-2000 Antwerpen.

Drukkerij: Van der Poorten, Kessel-Lo.

Hoofdredacteur: *Matthias Debruyn*
Redactiesecretaris: *Ewald Peters*

Eindredactie: *Marjolijn De Backer, Kristof De Pooter, Veerle Van Poucke, Tomas Verachtert en Valerie Wechuysen*

Redactie: *Bert Aerts, Bart Braem, Kelly Dorekens, Ann Franssen, Kris Hameeuw, Mieke Hoing, Wim Le Page, Veerle Van den Bergh en Thomas Vanhees*

Fotografie: *AMOZ, Kelly Dorekens en Mieke Hoing*

Illustraties: *Wim Le Page*

Puzzelredactie: *Raf Bocklandt.*

Vormgeving: *Matthias Debruyn en Ewald Peters*

Ontwerp tekening: *"von Picässenstein"*

Werkten mee aan dit nummer: *Prof. Dr. R. Blust, Kris Cox, Toon Martens, Els Vermeulen en Gert Van Langendonck.*

Voorpagina

Robert Voorhamme, opgediend op een zwart (black) bord met een portie stadsfrietjes, wordt belaagd door een zuidkaper.

Erratum

In dwars 13 vielen Tomas Verachtert en Filip Colson als resp. auteur en fotograaf van het politiek interview uit beeld.

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt het recht om ingezonden stukken in te korten, of niet te plaatsen.

Jaarabonnement per post:
10 euro (studenten), 15 euro (anderen)

Redactielokaal en correspondentieadres:
dwars - studentenblad UA
Lange Nieuwstraat 55
B-2000 Antwerpen

dwars@ua.ac.be
<http://www.ua.ac.be/dwars/>

Al wie in de zomer stillag, heeft van oktober gebruik gemaakt om zich weer zoetjesaan op gang te trekken. Wat nieuwe cursussen -voor zover ze al beschikbaar waren- aangeschaft, een vers setje markeerstiften gekocht en hier en daar een lesje bijgewoond. Verder nog geproefd van wat bier op de vorige cantus en genoten van zorgeloos uitgaan tot halfzes. Maar wat is dat eerste semester toch kort en wat nestelen die examens zich ongegeneerd vroeg in het achterhoofd van de student. Van de meeste toch.

Voor studenten in het laatste jaar van hun universitaire opleiding primeert die examenstress al lang niet meer. Niet omdat ze het onderhand wel gewoon zijn geraakt, ook niet omdat die examens gevoelig in aantal slinken en een echt gezellige kerst voor het eerst in jaren weer tot de mogelijkheden behoort. Studenten

in het laatste jaar van hun universitaire opleiding beginnen stilaan aan de tijd na juni beginnen denken. Aan het nieuwe hoofdstuk dat traditioneel volgt op de mooiste tijd uit hun leven. En dat zorgt voor nerveus geschuifel en slapeloze nachten telkens als dat onderwerp ter sprake komt. Een brief voor een jobdag bij een advocatenkantoor, een

vriendin die naast de gewone lessen ook de lerarenopleiding volgt om 'meer mogelijkheden op de arbeidsmarkt' te hebben, grootmoeders die vragen 'of je het nu stilaan al weet, want dat begint nu toch tijd te worden'. Je zou voor minder uitkijken naar een extra specialisatiejaar of een doctoraatsstudie.

Het cohort afstuderenden is op dit ogenblik opgedeeld in een groepje ambitieuze carrièrereplanners wiens grootste zorg de naam van het bedrijf is waarin ze zullen terechtkomen, en een zootje ongeregeld -veruit de grootste groep- voor wie na die laatste warme zomer een gigantisch zwart gat gaapt. Ikzelf behoor ook tot die laatste groep, maar ik heb een doeltreffend wapen gevonden tegen die knagende onzekerheid. Elke keer zo'n gedachte door mijn hoofd spookt, beslis ik gauw dat ik de job ga doen die op dat moment als eerste bij me opkomt. Meteen gerustgesteld, weg vervelende gedachten.

Opmerkingen dat een dergelijk kortetermijndenken geen oplossing is en dat ik toch maar eens echt werk moet maken van mijn toekomst, zijn dan ook niet aan mij besteed. Ik word toch advocaat, denk ik.

Matthias Debruyjn

Edit.

*Robert Voorhamme
Antwerps schepen voor
onderwijs*

“De universiteit moet radicaal gaan voor kwaliteit”

Op 15 oktober jongstleden trok de eerste studentparade door de Antwerpse binnenstad. Bij aankomst aan de Rijnkaai kregen de meelopers in deze stoet een pakje friet. Gratis. Wilde weldoener was de Stad Antwerpen die hiermee het project Antwerpen Studentenstad lanceerde.

Dat Antwerpen een echte studentenstad is, lijkt ons evident. Waarom dan zo'n project? Wie beter dan Robert Voorhamme, Antwerps onderwijsschepen en lid van de Hoge Raad van de UA, kan ons op die vraag -en vele andere- een antwoord geven.

dwars *Wat houdt het concept 'Antwerpen Studentenstad' eigenlijk in?*

ROBERT VOORHAMME Het stadsbestuur is vertrokken van de vaststelling dat universitaire instellingen en hogescholen zich al geruime tijd in Antwerpen concentreren. Dat brengt met zich mee dat er ondertussen zo'n 25.000 studenten in Antwerpen studeren. En als de huidige verschuiving van studentenpopulaties zich voortzet, zal Antwerpen binnenkort nog veel meer studenten herbergen. De Stad

deed tot voor kort niets met die rijkdom. In tegenstelling tot Leuven en Gent, waar de verhoudingen tot het totale bevolkingsaantal van de stad natuurlijk ook anders liggen, beschouwt men de studenten hier nog altijd als een vreemd lichaam in de stad. Dat is niet verstandig.

Antwerpen heeft heel wat troeven naar jonge mensen toe. Velen komen hiernaartoe voor cultuur, vrije tijd, shoppen, feesten. Er is in Vlaanderen geen enkele andere stad die zulke troeven in handen heeft. Waarom ze dan niet uitspelen op een manier waar iedereen baat bij heeft?

We moeten echter eerst nagaan hoe we kunnen inspelen op de behoeften van jonge mensen, zonder dat het een verhaal wordt van 'we hebben hier een zak goudstukken gevonden en die gaan we nu eens kwistig rondstrooien'. Dat zal onder geen beding gebeuren. Wel kunnen we stappen zetten om de samenwerking met de studenten vlotter te laten verlopen en het beleid systematischer te laten inspelen op haar behoeften. Het is onze ambitie om Antwerpen studentvriendelijker te maken. Het aantrekken van jonge mensen is niet alleen belangrijk voor de sfeer in een stad, maar zorgt ook voor dynamiek. Zeker in een stad als Antwerpen, die op kop loopt wat betreft de vergrijzing, is zo'n dynamiek essentieel. Een deel van de mensen die in Antwerpen hebben gestudeerd, zal er misschien ook na zijn studies willen blijven wonen. Aan de andere kant is het aantrekkelijk maken

van Antwerpen als studentenstad een goede zaak voor de betrokken hogescholen en universiteit. Zij krijgen meer recruiteringsmogelijkheden. Zo kom je tot een win-win-situatie.

dwars Zijn er al concrete plannen, of blijft het voorlopig bij gratis frieten tijdens de studentparade?

VOORHAMME We moeten oppassen dat we geen ideeën gaan lanceren, waarvan later blijkt dat er niet veel mee te doen valt. Misschien onrechtstreeks, maar binnenkort wordt aan de Kammenstraat een nieuwe jeugdherberg ingericht. De oude bevindt zich te ver buiten het centrum van de stad en een echte stadsjeugdherberg kan Antwerpen als Hoger Onderwijsstad bij buitenlandse jongeren beter bekend maken. Ook met de Lijn zijn er onderhandelingen aan de gang over een betere dienstverlening naar studenten toe. Ieder uur een bus moet haalbaar zijn.

Europese Studentenstad

Binnenkort, als BaMa er helemaal is en de mobiliteit van de student een feit is geworden, zal er een grotere internationalisering plaatsvinden. Ook binnen het onderwijs. In die richting willen we graag verder denken. We zouden

Antwerpen tijdens het academiejaar 2005-2006 daarom ook graag profileren als Europese Studentenstad. Maar ook hier wil ik geen lege doos verkopen. Er moet in de komende jaren nog veel opgebouwd worden, alvorens we in 2005-2006 eventueel kunnen genieten van de resultaten van een goeie samenwerking tussen het openbaar bestuur en de studentenpopulatie en haar instellingen.

dwars Hoe wil u die samenwerking stimuleren?

VOORHAMME We hebben er reeds voor gezorgd dat er een tweemaandelijks overleg plaatsvindt met de studentenkoepels van universiteit en hogescholen. Zo ontstaat een vast orgaan dat alle wederzijdse bekommernissen aan bod laat komen. We kunnen samen naar oplossingen voor de grotere en kleinere problemen van de studenten zoeken, en die ook opvolgen. Ik denk dat dat heel belangrijk is. Het is meer dan enkel een symbolische daad; het accent ligt echt op stelselmatige samenwerking.

Ook op andere terreinen zijn al initiatieven genomen. Zo overleggen we bijvoorbeeld met de verhuizende instellingen uit de Associatie. We willen die verhuis mee sturen omdat het voor de stad van groot belang is te weten waar en hoe nieuwe inplantingen zullen

plaatsvinden. Deze bepalen namelijk mee de ontwikkeling van bepaalde stadsdelen. Als de instellingen meer geconcentreerd zijn, brengt dat bijvoorbeeld heel wat mobiliteit op gang, heel wat spin-off-activiteiten.

Verder gaan we ook na hoe de student die het geluk heeft te wonen in deze stad -toch de stad in Vlaanderen waar het meest te doen valt- beter geïnformeerd kan worden over wat hier allemaal leeft. Studenten, die niet altijd goed bij kas zitten, zouden een tegemoetkoming moeten kunnen krijgen, waardoor ze ten volle van dat geluk kunnen genieten. De Stad wil een intermediaire rol spelen tussen de verschillende studentenorganisaties in de zoektocht naar een eenvormig systeem.

dwars In welke mate worden ook de verschillende studentenclubs bij dat beleid betrokken, want zij zijn toch degenen die het studentenleven in grote mate vorm geven?

VOORHAMME De toekomst is aan de Associatie. We mogen daarin niet achteroplopen. Bij elke organisatie moet dan ook vertrokken worden vanuit een goede vertegenwoordiging van alle studenten. Een structureel overleg is niet mogelijk met vijftig man, en kan enkel indien de gesprekspartners representatief genoeg zijn. Dat is vooral bij de hogescholen, waar de traditie van vertegenwoordiging toch nog anders is dan bij de universitaire instellingen, niet evident. Wanneer studenten au sérieux willen genomen worden door de overheid, vraagt dat een andere structurering van

“We onderzoeken hoe de student die het geluk heeft te wonen in deze stad beter geïnformeerd kan worden over wat hier allemaal leeft.”

hun verenigingen dan wanneer men zich beperkt tot het organiseren van feesten en dergelijke. Representativiteit wordt dan essentieel.

Feestzalen

dwars *Toch blijft feesten een belangrijk onderdeel van het studentenleven. En het gebrek aan feestzalen een oud zeer. Moet dat probleem dan niet au sérieux genomen worden?*

VOORHAMME Natuurlijk. Heel concreet zijn we op zoek naar meer feestruimte die ook financieel beter toegankelijk is. De Stad is zelf aan het investeren in feestzalen. Die liggen wel niet vlakbij de campus, maar ik vind niet dat stadsmensen dezelfde eisen moeten stellen als mensen op het platteland. De stad heeft haar kenmerken en die brengen specifieke problemen inzake mobiliteit met zich mee. Bovendien is investeren in de binnenstad een dure grap. Om die redenen investeren we nu in een zaal aan de Diksmuidelaan (in Berchem, nvdr) en in Hof ter Loo. Ook in Fort 8 in Hoboken willen we een feestruimte installeren.

Daarnaast proberen we ook afspraken te maken met anderen. Onder andere met *vijf voor twaalf*, een officieel erkend muziekcentrum. Als Stad hebben we alle financiële middelen geleverd om hun de kans te geven de oude magazijnen van *Katoennatie* om te vormen tot twee zalen voor optredens en concerten, een beetje in de stijl van de *Ancienne Belgique*. Als

tegenprestatie vragen we 'stadsdagen': een aantal dagen per jaar waarop de ruimte als feestzaal aan een variabel tarief door de stad ter beschikking kan gesteld worden. Daar zouden eventueel ook studentenactiviteiten kunnen doorgaan. Als het aanbod van ruimten op die manier toeneemt, zal dat ook de prijs van de privé-zalen gaan beïnvloeden. Dit zou reeds in de loop van 2004 resultaten moeten opleveren.

Tenslotte zijn we ook bezig met een soort studentenpas en met een initiatief rond systematische info over wat er in de stad te doen valt.

Specialiseren

dwars *Bent u ook van plan Antwerpen als studentenstad te doen groeien door bijvoorbeeld het aantrekken van meer studierichtingen of academische activiteiten te stimuleren?*

VOORHAMME Het zou volkomen misplaatst zijn mezelf in te laten met de academische inhoud van universiteiten en hogescholen in mijn hoedanigheid van stadsbestuurder. Als parlementariër en lid van de Hoge Raad van de universiteit heb ik wel meegewerkt aan de éénmaking van de UA. Ik heb ook genegocieerd dat er voor de universiteit een aantal studierichtingen bijkomen. Op die manier heb ik dus bijgedragen tot de ontwikkeling van het academische orgaan in Antwerpen. Maar dat verandert niets aan mijn opvatting dat de tijd voorbij is

“Stadsmensen moeten niet dezelfde eisen stellen als mensen op het platteland.”

dat men vanuit de politiek zaken door de strot van de instellingen duwt. Al wat gebeurt, moet van onderuit gedragen worden. Ik vind dat men in deze stad dringend beter moet gaan samenwerken wat betreft wetenschappelijk onderzoek. De dualisering van het onderwijs in Antwerpen moet worden tegengegaan. Daar moeten we binnen de Associatie aan werken. Een voorbeeld: de Stad is gestart met een project rond onderwijsvernieuwing. Daarvoor is samenwerking nodig tussen de lerarenopleiding aan de Antwerpse hogescholen-de grootste in Vlaanderen-en de nieuwe studierichting onderwijskunde

aan de UA. Zo'n samenwerking moet de Associatie stimuleren, niet de politiek.

dwars *U hecht kennelijk veel belang aan de Associatie. Is Antwerpen als Associatie wel krachtig genoeg? De Lessius Hogeschool associeert met Leuven, Antwerpen beschikt niet over belangrijke troeven als opleidingen psychologie en burgerlijk ingenieur. Kan Antwerpen zich als studentenstad dan wel hard maken tegen de grote broers uit Leuven en Gent?*

VOORHAMME Dat denk ik wel. Je hebt natuurlijk twee grote universiteiten in dit land, maar Antwerpen komt daar net achter. Onderzoek heeft bovendien aangetoond dat de UA op een aantal studiedomeinen top prestaties levert. Daar moet verder aan gewerkt worden. Ik denk niet dat alle universiteiten in alles top moeten en kunnen zijn; er moeten strategische keuzes gemaakt worden. Zelfs door Gent en Leuven.

Volgens mij is het een voordeel dat Antwerpen niet alle studierichtingen organiseert. Kijk naar Brussel, waar wel alles wordt aangeboden. Zoiets

leidt tot versnippering van middelen en mensen, en op den duur dreig je in alles middelmatig te worden.

Je moet enerzijds rekening houden met de mogelijkheden op de markt van het hoger onderwijs, anderzijds ook met je eigen specifieke voordelen. Zo is Antwerpen het economisch zwaartepunt van Vlaanderen. Het zou gek zijn niet te willen ambiëren dat Antwerpen ook in de economische studierichtingen zou overheersen. Dat betekent dat de universiteit radicaal moet gaan voor kwaliteit, en daàròp haar beleid moet oriënteren. Ook in de grote hogescholen moet die kwaliteitskeuze

“Antwerpen zal in de toekomst internationaal niet alleen als haven- en diamantstad, maar ook als (hoger) onderwijsstad bekend worden.”

gemaakt worden. Iedereen die met hoger onderwijs in Antwerpen te maken heeft, heeft er daarom alle belang bij dat zo snel mogelijk werk gemaakt wordt van de uitbouw van de associatie-structuur en de internationale profilering daarvan. In Antwerpen is men totnogtoe echter op gebrekkige wijze omgegaan met internationale connecties. Via het project ‘Antwerpen Studentenstad’ wil de Stad deze onontbeerlijke relaties mee opbouwen, zodat Antwerpen in de toekomst internationaal niet alleen als haven- en diamantstad, maar ook als (hoger) onderwijsstad bekend wordt.

dwars *In welke mate kan uw dubbelmandaat van Schepen van Onderwijs en lid van de*

Hoge Raad van de UA een rol spelen bij die grootse plannen?

VOORHAMME Dat is zeker belangrijk. Het decumul-discours van de voorbije jaren heeft ervoor gezorgd dat een parlementair in totaal maar anderhalve keer zijn parlementaire wedde kan verdienen. Ik ben dus een goedkope schepen voor de Stad. Tegelijk kan ik echter mijn rol van voortrekker van het Hoger Onderwijs wel ten volle uitspelen binnen het college. Daarnaast kan ik ook in het parlement alle dossiers opvolgen. Ik denk dat ik op die manier het onderwijs in Antwerpen zeker een goede dienst kan bewijzen. Ik wil die rol dan ook

graag blijven spelen.

dwars *Ziet u dan voor uzelf ook een rol weggelegd binnen de Associatie, nu die toch op zoek is naar een sterke voorzitter?*

VOORHAMME Ik denk dat het fout zou zijn daar een actief politicus te plaatsen. Politici zoals ik kunnen een belangrijke rol spelen, maar binnen onze eigen branche. Ook Luc van den Bossche (voorzitter van de Gentse Associatie, nvdr) is geen politicus meer. Hij is voorzitter van die associatie geworden dankzij zijn diepgaand inzicht in de onderwijsmaterie. Het is noodzakelijk dat de voorzitter van de Associatie Antwerpen de Associatie en haar geledingen door en door kent, dat hij een geloofwaardigheid heeft die gedragen

“Studenten zijn een ‘tijdelijk iets’. Dat is het grote probleem bij zo'n participaties.”

wordt door de basis, en dat hij tevens een goede communicatie met het politieke niveau kan onderhouden. Hij moet de belangen van het Antwerps onderwijs op alle niveaus kunnen behartigen. Maar het is niet aan de politiek zijn naam te noemen.

dwars *In welk licht plaatst u de nakende rectorverkiezingen dan?*

VOORHAMME Het zou flauw zijn te zeggen dat het van geen belang is wie de rector wordt van de UA. Dat is onzin. Als je goed wil kunnen samenwerken, is het van groot belang wie er de leiding heeft. Maar nogmaals, het is niet aan de politiek om een veto te stellen, of een naam naar voor te schuiven.

Studentenparticipatie

dwars *Vindt u dat studenten zich in die materie ook moeten kunnen uitspreken?*

VOORHAMME Dat moet zeker kunnen, als de interesse ervoor aanwezig is. Ik vind dat Antwerpen als jonge Associatie eens goed zou moeten nadenken over de manier waarop zij een volwaardige studentenparticipatie kan waarmaken. Het grote probleem bij zo'n participaties blijft dat studenten een 'tijdelijk iets' zijn. Op de hogescholen heb je veel driejarige opleidingen, en na de BaMa-hervormingen zullen ook meer studenten na drie jaar de universiteit verlaten als Bachelor. Dat is een groot praktisch probleem. Er moet echt naar oplossingen voor dit participatieprobleem gezocht

worden. De student is de klant van de universiteit. Dat betekent niet dat de universiteiten en hogescholen op hun knieën moeten kruipen voor de student, maar hij moet wel als essentieel, volwaardig onderdeel beschouwd en behandeld worden.

In de dialoog met de Stad hebben we, zoals reeds gezegd, representatieve studentenvertegenwoordigers nodig. Die vertegenwoordigers kunnen hun mandaat echter ook uitspelen binnen de instellingen zelf. Ik denk dat dat vandaag onvoldoende is uitgebouwd. Het zou goed zijn dat de studenten op een actieve wijze kunnen participeren in het beleid van de instellingen, maar dan moeten ze er zelf toe georganiseerd zijn. Als hun positie niet ook niet van onderuit geschraagd wordt, door de studenten, is ze al te gemakkelijk doorprikbaar.

dwars *Tot slot nog een heel concrete vraag: hoe is de stad van plan de komende weken/ maanden op de studenten toe te treden?*

VOORHAMME Een volgende stap zal pas gezet worden na de eerste bijeenkomst met de studentenvertegenwoordigers die binnenkort plaatsvindt. Het zou niet serieus zijn daarvoor reeds bepaalde zaken als beslist naar voor te schuiven. Alles tegelijk zal niet lukken, er zullen zeker keuzes gemaakt moeten worden, maar initiatieven gaan er absoluut komen.

*Matthias Debruyne en Ewald Peters
foto's: Ewald Peters en toon*

“De tijd is voorbij dat men vanuit de politiek zaken door de strot van de instellingen duwt. Al wat gebeurt, moet van onderuit gedragen worden.”

Onderwijs: voor verbetering vatbaar

“Practise what you preach”

Dit academiejaar is onderwijsinnovatie een toverwoord geworden. Je kan geen folder van de UA openslaan of je ziet de nieuwigheden haast schreeuwerig op je afkomen. Wij gingen op zoek naar de bron van die vernieuwing, en vonden ze bij Ilse Verachtert en Gert Vanthournout, experts op vlak van onderwijs, en Filip Seuntjes, coördinator van Blackboard.

foto: Bilderstürmer

De universiteit blijkt op verschillende niveaus rond onderwijsinnovatie te werken. Zo is er het Onderwijsontwikkelingsplan waarin de visie op de innovatie voor de komende 5 jaar vastligt.

ILSE De Onderwijsraad stelt het studentgecentreerd en competentiegericht leren als streefdoel voor de onderwijsinnovatie. In het hedendaagse onderwijs willen we het leren van de student steeds centraal stellen. Het oude model is louter gestoeld op kennisoverdracht van docent naar student. Je kan de student daarbij vergelijken met een leeg vat dat door de docent wordt volgegoten met kennis. Een student moet de kans worden geboden zich vrij te ontwikkelen. Hij moet kritisch kunnen omgaan met informatie en deze ook kunnen presenteren. Hij moet leren rapporten te schrijven en in team te werken, of zelfs een open mondiale en milieubewuste houding aan te nemen.

Op visite

Het departement onderwijs staat onder andere in voor kwaliteitszorg. Iedere 8 jaar worden alle opleidingen geïnspecteerd door een visitatiecommissie van externe experts. Zij polsen zowel docenten, studenten als afgestudeerden. Vaak leidt een dergelijke controle tot vernieuwing of verbetering van het onderwijs.

ILSE Een visitatiecommissie is een systeem van externe kwaliteitszorg en werkt enkel adviserend. Toch kunnen ze veel invloed

uitoefenen op de opleidingen. De visitatie voor de geneeskundige opleiding is me in dat opzicht het meest bijgebleven. De bevoegde commissie formuleerde een zeer kritisch rapport over alle opleidingen in Vlaanderen, wat er mee toe leidde, dat de richting aan de UA volledig werd vernieuwd. De medische opleiding start nu vanaf het eerste jaar en het onderwijs wordt georganiseerd in interdisciplinaire modules.

In de toekomst zou het adviserend karakter van de visitaties wel eens kunnen veranderen omdat ze de basis zullen vormen voor de accreditatie. Alle opleidingen zullen moeten beantwoorden aan bepaalde normen die de Vlaams-Nederlandse overheid vastlegt in een accreditatiekader. Als ze daaraan niet voldoen kunnen ze hun financiering kwijtspelen en zelfs opgedoekt worden.

De praktijk

Docenten zijn vooral bezig met nieuwe onderwijsvormen. Zij proberen het studentgecentreerd leren, al dan niet ondersteund, zo goed mogelijk te organiseren. Sommigen willen hun studenten nauwer bij hun hoorcollege betrekken, anderen proberen het met een leer- en toetsplatform. Het departement onderwijs functioneert in deze enkel als bron van informatie en expertise. Niemand wordt verplicht om nieuwe technieken toe te passen.

GERT We voorzien reeds een jaaropleiding voor beginnende docenten en een semesteropleiding voor assistenten. Minstens 5 maal per jaar worden er korte namiddagsessies ingelast. Ten slotte is er een studiedag voor het academisch personeel en een UA-dag over onderwijsinnovatie. Bij deze initiatieven vetrekken we steeds van het idee

'practise what you preach'. Op de sessies kunnen de docenten ideeën uitwisselen, met elkaar discussiëren en opdrachten oplossen.

Vaak volgen de docenten de projecten zelf op. Sommigen praten erover met hun studenten, anderen laten een vragenlijst invullen. Een enquête is niet verplicht, maar veel docenten die met onderwijs en

Voor een massa docenten en studenten is DELTA op korte tijd tot een onmisbaar systeem uitgegroeid.

onderwijs vernieuwing begaan zijn, vinden dat nuttig. Voor falende ideeën is er echter geen vangnet.

Gert: Ons project verloopt stap voor stap, zodat nooit 'alles' in het honderd kan lopen. Af en toe komen de docenten nog voor onverwachte problemen te staan. Ik heb wel het gevoel dat ze zich daar keer op keer uit weten te redden.

Blackboard

De eerste grote vernieuwingsimpuls dit academiejaar is de invoering van Blackboard. Eigenlijk moet je spreken van DELTA, De Elektronische Leeromgeving Toepassen in Antwerpen. Het is meer dan zomaar een plannetje, het is een gigantisch project. De elektronische leeromgeving moet, los van zijn of haar financiële mogelijkheden, voor elke student toegankelijk zijn, zodat hij of zij het leerproces in eigen handen kan nemen. Bovendien garandeert het systeem de studenten een directe en gepersonaliseerde communicatie met academische en administratieve diensten.

Het feit dat Blackboard geen radicale breuk met het huidige onderwijs zal inluiden, is een belangrijk pluspunt. Dit

systeem kan immers complementair, parallel of vervangend werken voor de contactmomenten. De docent bepaalt zelf hoe ver hij met Blackboard wil gaan in zijn onderwijs vernieuwing.

Filip: Wij pleiten vooral voor een didactisch verantwoord gebruik met een duidelijke meerwaarde voor docent en student. Ik weet niet of een eventuele verplichting dit in de hand zal werken. De boodschap voor ons is goed te luisteren naar

de behoeftes en vragen van gebruikers. Vervolgens is het onze taak daar zo snel en zo goed mogelijk op in te spelen. De rest volgt vanzelf.

De gebruikersstatistieken liegen er niet om: dagelijks zijn bijna 2000 studenten actief bezig met Blackboard, de afgelopen weken zelfs meer dan 3300. Enkele honderden cursussen zijn reeds voorhanden en dit aantal vermeerderd elke dag. Voor een massa docenten en studenten is DELTA op korte tijd dus tot een onmisbaar systeem uitgegroeid.

Deze maand wordt een nieuwe versie van Blackboard geïnstalleerd met een portaal-functie. Met deze functie kunnen werkgroepen gecreëerd worden. Commissies, onderzoeksgroepen, raden, maar ook organisaties en clubs kunnen zo op een eenvoudige en veilige wijze intern communiceren of documenten uitwisselen. Verder wordt er gedacht aan gepersonaliseerde koppelingen met collegeroosters, examenroosters en examenresultaten. Ook cursusoverschrijdende informatie voor studenten behoort tot de mogelijkheden.

Het gebruik van Blackboard is zeer evenwichtig

gespreid over de drie campussen en over alle faculteiten, én verspreid onder alle docenten. Ze dienen echter geen technologische drempel te overschrijden, gezien een opleiding slechts een halve dag duurt.

FILIP Ik vermoed dat ervaren docenten snel inzien waar Blackboard effectief en efficiënt ingezet kan worden. Een grondige

evaluatie moet echter meer inzicht bieden in kwantiteit en kwaliteit van het gebruik. Misschien zijn ze allemaal wel verlekkerd op de eerste DELTA-award die jaarlijks uitgereikt zal worden. Zouden de beste 'gebruikers' ook in aanmerking komen?

*www.ua.ac.be/onderwijsbeleid
Bart Braem en Wim Le Page*

STUDENTEN ONTDEKKEN BLACKBOARD

Illustratie: Wim Le Page

Waterschaarste, Waterkwaliteit en Waterrechten

Water is een van de belangrijkste grondstoffen op aarde en absoluut noodzakelijk voor elke vorm van biologisch leven. Planten en dieren bestaan voor ongeveer 80 tot 90 % uit water waarvan dagelijks een deel moet worden aangevuld om verliezen te compenseren.

Levende wezens kunnen niet zonder water en dit moet dus in voldoende hoeveelheden voorradig en beschikbaar zijn. Hoewel de aarde over enorme waterreservoirs beschikt bestaat 97,5 % van deze voorraden uit zoutwater en dus slechts een klein deel uit zoetwater. Daarbij moet opgemerkt worden dat ongeveer 2/3 van dit zoetwater opgesloten zit in pool- en bergijs. Planten en dieren die op het land leven, waaronder de mens, zijn volledig aangewezen op deze zoetwatervoorraden.

De meeste land- en zoetwaterorganismen zijn immers niet in staat om zeewater te gebruiken als waterbron, juist omdat het teveel zouten bevat. Daling van de zoetwatervoorraden door slecht beheer en gebruik of een vermindering van de kwaliteit door chemische en biologische vervuiling vormen een directe bedreiging voor tal van levensvormen, levensgemeenschappen en ecosystemen.

In principe is de hoeveelheid water op aarde constant en zijn de zoetwatervoorraden grotendeels hernieuwbaar. Zoetwater komt in de atmosfeer door verdamping van oppervlaktewater en evapotranspiratie van de vegetaties. Het verspreidt zich over de aardbol door precipitatie en komt zo weer terecht in de oppervlaktewaters, bodem en vegetaties. Vanuit deze compartimenten komt het al dan niet rechtstreeks terug in de atmosfeer. Deze zogenaamde hydrologische cyclus is sterk afhankelijk van het evenwicht tussen aanvoer en afvoer.

Door verschillen in klimaat bestaan er grote verschillen in aanvoer en afvoer en dus ook grote verschillen in de verspreiding van de zoetwaterreservoirs over de aarde. Verstoring van de delicate evenwichten, bijvoorbeeld door relatief kleine veranderingen in temperatuur, kunnen belangrijke gevolgen hebben voor de hydrologische cyclus en daardoor de beschikbaarheid van zoetwater ernstig beïnvloeden.

Op dit ogenblik gebruikt de mens reeds ongeveer 8 % van het jaarlijks hernieuwbare zoetwater, waardoor hij een grote impact heeft op de hydrologische cyclus. Globale effecten zoals veranderingen in klimaat, al dan

niet het gevolg van menselijke activiteiten zoals het broeikaseffect, maar ook meer lokale ingrepen zoals irrigatiewerken, hebben een zeer belangrijke invloed op de hoeveelheid beschikbaar zoetwater. Daarbij gaat de mens bovendien onzorgvuldig om met de hem beschikbare waterbronnen. Zowel chemische als biologische vervuiling zorgen ervoor dat de kwaliteit van het water afneemt en niet meer geschikt is voor gebruik.

Vandaag komt ongeveer 2 miljoen ton door de mens geproduceerd afval per dag terecht in het oppervlaktewater. Het betreft hier een veelvoud van stoffen waarvan in vele gevallen de effecten op lange termijn niet of slecht gekend

Zoetwater komt in de atmosfeer door verdamping van oppervlaktewater en evapotranspiratie van de vegetaties.

zijn. Een voorbeeld van zo'n gevolg is de verstoring van de geslachtsontwikkeling en voortplantingscyclus door blootstelling aan zogenaamde endocriene verstoorders. Dit is de verzamelnaam voor een diverse groep van chemicaliën die de hormonale regulatie verstoren en daardoor allerlei afwijkingen veroorzaken. Zo zijn er reeds heel wat gevallen bekend waarbij geslachtsveranderingen vastgesteld werden in populaties van vissen uit verontreinigde rivieren en estuaria. Deze stoffen hebben ook belangrijke effecten op de mens, zoals storingen in de foetale ontwikkeling, vermindering van de

kwaliteit van de voortplantingscellen en immunologische effecten.

Het is duidelijk dat water een zeer kostbaar goed is en dat de wijze waarop wij met deze absoluut levensnoodzakelijke grondstof omgaan niet verantwoord is. Zowel de effecten van waterschaarste als vervuiling worden het eerste en het sterkst gevoeld in de ontwikkelingslanden. Vandaag wordt geschat dat ongeveer 50 % van de bevolking in die landen het moet doen met verontreinigde waterbronnen. Hierin verandering brengen vereist een globaal initiatief, gebaseerd op de principes van duurzame ontwikkeling, gebruik en beheer.

Dergelijk initiatief heeft echter enkel kans op slagen wanneer dezelfde principes zowel op het globale, regionale als lokale niveau worden toegepast. De Verenigde Naties heeft 2003 uitgeroepen tot het Internationaal Jaar van het Zoetwater. Aanhoudende aandacht voor dit prangend probleem zal echter nodig zijn om de noodzakelijke gedragsveranderingen in de manier waarop de mens met water omgaat, te realiseren.

*Ronny Blust, Hoogleraar,
Departement Biologie, UA*

*Sessie van de USOS-Tweespraken-cyclus met
Ronny Blust en Riccardo Petrella (UCL) op
maandag 8 december, Stadscampus, 19h00,
lokaal R.008.*

Een allegaartje alligator

foto's:
Kelly Dorekens

“It is not paradise but you can see it from here”

Patagonië, Argentinië

De zon schittert op het blauwe water, het zand danst in de wind. Een walvis verschijnt aan de oppervlakte en verdwijnt weer. Een prachtig zicht. We bevinden ons in Patagonië, misschien wel één van de meest betoverende plaatsen op aarde.

Lang droom ik van walvissen en dolfijnen, van hun schoonheid en magie. Van kinds af aan wist ik dat ik mijn leven met hen wilde delen. Ik ging dan ook Biologie in Antwerpen studeren. Voor mijn licenties ben ik in Brussel terechtgekomen. Daar heb ik de kans gekregen een thesis te maken op zuidkapers in Patagonië. Twee maanden verbleef ik bij deze dieren. Nu een jaar later ben ik terug op Península Valdés, maar deze keer als pas afgestudeerde bioloog. Het is een schiereiland gelegen aan de noordelijke grens van Patagonië en is ongeveer een

3000 km² groot. Het staat volledig onder de bescherming van UNESCO. Valdés bestaat voornamelijk uit pampa, een semi-woestijn. Dit dorre gebied heeft een fauna om van weg te dromen.

Gull harassment

Península Valdés omringt twee grote baaien, Golfo Nuevo en Golfo San José. Elk jaar rond mei komen zuidkapers hier om te paren en te jongeren. Bijna de helft van de totale populatie passeert elk jaar door deze baaien. Dat maakt ongeveer 3600 individuen per jaar. Península Valdés is dus één van werelds beste plaatsen om walvissen te zien! De thesis die ik vorig jaar maakte bestaat uit twee delen: foto-identificatie en ‘Gull harassment’. Dit laatste is de studie van hoe de lokaal groeiende meeuwenpopulatie walvissen aanvalt. Zuidkapers hebben

een uniek callositie patroon op hun hoofd dat gebruikt wordt voor de identificatie van individuele dieren. Foto-identificatie maakt het mogelijk om gedragingen en demografische parameters waaronder reproductie cyclus, migratie en interactie beter te begrijpen. Uiteindelijk is er een catalogus van elf walvissen samengesteld.

Het tweede deel van de studie werd ondernomen vanop de kliffen van Península. Met een telescoop werden observaties gemaakt van hoe meeuwen het vet van de walvissen pikken en in welke mate dit het gedrag van de zuidkapers verstoort.

De aanvalsfrequentie is gestegen de voorbije jaren, hoewel de meeuwenpopulatie kleiner is geworden. Dit kan verklaard worden door een stijging in voedselcompetitie tussen de meeuwen als gevolg van een beter management van de lokale afvalbergen. Gedragsobservaties suggereren echter een gedragsverandering van de walvissen. Ze blijven langer onder water dan vroeger werd geobserveerd. Door de aanvallen van de meeuwen spenderen moeder en kalf 19% van hun tijd aan hogere zwemsnelheden. Ook blijkt dat in 30% van de gevallen het zogen wordt verstoord.

Dit is een belangrijk probleem en interessant om verder te onderzoeken. Ik zal mij hier volgend jaar op focussen en proberen een doctoraat te starten op het zooggedrag van zuidkapers. Bovendien zullen we nagaan of het echt de aanvallen

van meeuwen zijn die het zooggedrag van de dieren verstoren.

Meseta de Somuncura

We doen hier ook meer dan enkel aan onderzoek. Samen met enkele plaatselijke wetenschappers willen we een ‘brug’ bouwen tussen Argentinië en België voor uitwisseling van ideeën, studenten en wetenschappers. Ook materiaal en vooral sponsoring is noodzakelijk.

In het binnenland van Chubut is er een immens groot plateau, zo’n 35.000km² groot. Het heeft lange tijd gediend als een refugium voor vele planten en dieren. De Meseta de Somuncura is ‘opgekocht’ door de provincie Chubut samen met United Nations. Het is het huis van puma’s, lynxen, paarden, papegaaien, endemische kikkers en tal van onbekende soorten. De Meseta is één van de weinige plaatsen in Zuid-Amerika die nog puur natuur is. We mogen dan ook fier zijn dat wij samen met de overheid van Chubut en Rio Negro en de lokale wetenschappers hier een reservaat van kunnen maken. Dit zowel op biologisch als op sociaal vlak. Het plateau wordt immers bewoond door Gaucho’s, de echte Argentijnse ‘boeren’, en is omringd door een aantal kleine authentieke dorpjes.

Het hele project zal jaren duren en zal zowel veel wetenschappelijke als politieke kennis vragen. Het is echter meer dan de moeite waard als het kan helpen in het behoud van deze pracht.

Els Vermeulen

“We zullen nagaan of het echt de aanvallen van meeuwen zijn die het zooggedrag van de zuidkapers verstoren.” foto:Els Vermeulen

Verkiezingen studentenvertegenwoordigers **Kafka leeft!**

Uittreksel uit het Statuut van de Student (goedgekeurd in de Raad van Bestuur van de Universiteit Antwerpen van 1/10/2003): Artikel 31: Wanneer vacatures ontstaan, organiseert de "Verenigde UA-Studenten", afgekort "VUAS" de verkiezingen onder de studenten.

Toen wij van VUAS, in de loop van voorbije zomer, aan onze taken begonnen, wisten we dat het niet makkelijk zou worden en dat er ontzettend veel tijd in zou kruipen. VUAS was immers iets totaal nieuw. Met zes personen instaan voor de vertegenwoordiging van tienduizend studenten, dat was en is onze niet te onderschatten taak. Het Statuut van de Student bestond, dus er werd ons een kader aangeboden waarbinnen we zouden opereren. Voor de rest moesten we zelf maar uitdokteren hoe en wat. En zo moet het ook. Een legitieme studentenvertegenwoordiging moet in een zo groot mogelijke onafhankelijkheid haar taken kunnen vervullen.

Evident

Dat nog niet alle studenten van ons bestaan afweten, beseffen we maar al te goed. We zijn immers nieuw, en het werk dat we verrichten is ook niet altijd meteen op de campus te bespeuren. We merken spijtig genoeg ook dat men binnen vele gedecentraliseerde besturen (departementen, faculteiten) ofwel niet afweet van ons bestaan, en bij uitbreiding van het Statuut van de Student, of -en dat zou nog erger zijn- men er wel van afweet, maar gewoon verkiest ons én het Statuut te negeren. Dit bleek althans toen we één van de ons toegewezen taken

trachtten uit te voeren.

Die taak houdt in dat VUAS de verkiezingen organiseert voor de studentenvertegenwoordigers in de academische organen. Concreet bestaat deze taak erin dat VUAS alle vacante mandaten voor studenten verzamelt voor faculteitsraden, onderwijscommissies, departementsraden, de onderwijsraad,...; deze mandaten bekendmaakt en kandidaatstellingen voor deze mandaten verzamelt om daarna de verkiezing te organiseren en de uitslag bekend te maken. En dit dus voor de gehele Universiteit Antwerpen op hetzelfde moment. Verre van evident, zo bleek.

Het verzamelen der vacante mandaten was immers in ware Kafka-stijl. Zo heeft elke faculteit, onderwijscommissie of elk departement een verschillend aantal studenten nodig. Een administratieve soep dus, die de verkiezingen er niet eenvoudiger en doorzichtiger op zou maken. Maar niet onoverkomelijk. Wanneer men dan echter bovendien, bij het verzamelen van die vacante mandaten regelmatig doodleuk te horen krijgt dat men zelf wel studenten zal aanduiden, of sterker nog, reeds heeft aangeduid, gaat het toch echt wel te ver. Niet alleen maakt

dat VUAS het werk quasi onmogelijk, maar bovendien is dat flagrant in strijd met het Statuut van de Student, een bindend document.

Laten we hopen dat dit alles te wijten is aan het nieuw zijn van VUAS. Want als men, zoals artikel 13 van de opdrachtverklaring van de Universiteit Antwerpen stelt: "De Universiteit Antwerpen erkent de student als volwaardige partner (...)" zou men toch mogen beginnen met het erkennen

Een échte erkenning beperkt zich niet tot een erkenning op papier.

van de legitieme vertegenwoordiging van alle studenten aan de universiteit. Een échte erkenning beperkt zich niet tot een erkenning op papier.

Deze tekst is enkele dagen voor de eigenlijke verkiezingen geschreven. Hopelijk zijn ze een succes geworden, met minstens één kandidaat per vacant mandaat én een massale opkomst aan het stembureau. In elk geval, bedankt aan alle besturen die ons bijgestaan hebben door hun vacante mandaten meteen ter beschikking te stellen. Zij hebben tenminste begrepen dat de éénmaking van de Universiteit Antwerpen niet enkel een naamsverandering inhoudt. En voor de anderen, volgende keer beter.

*Namens het VUAS-presidium, Kris Cox
Secretaris VUAS 2003-2004*

Uit de Collega's

Uit *Schamper* 'het blad van papier': De gewezenradio-entelevisiepresentatrice Sophie Dewaele (filosofe van opleiding) liet de erudieten van de VRT achter zich. Genoeg gefilosofeerd aan de Reyerslaan! Onlangs werd zij aangesteld tot universitair woordvoester van de RUG. Beste Schamperaars, gelieve ons op de hoogte te houden over verdere aanwinsten die het wetenschappelijk potentieel van Gent dienen op te krikken.

Veto liet deze maand de preses van de Vlaamse Technische Kring, Joris Vermeiren, aan het woord. Voorwaar een uitgelezen visitekaartje voor zijn zware ambt.

De man studeert ingenieur-architectuur, maar houdt zich dag en nacht ledig met zijn club, heeft ongeveer evenveel pinten nodig om "canard" te worden dan zijn ontzaglijke presidium leden telt, en deelt de Leuvense collega's mede dat zijn eindverhandeling er eind 2005 wel zal liggen. Preses zijn en studeren: 't is inderdaad een kwestie van prioriteiten, Joris.

(tov)

Jan Fabre, Salvador Dali, Fred Bervoets, Pierre Alechinsky en Hugo Claus zijn de bekendere namen uit een talrijk peleton kunstenaars die de imeubelen van de UA en hun nabije regionen oreert. Niet altijd zo goed zichtbaar op de radar van de studenten bevinden zich de zilvermunten, niet allemaal even blinkend, die samen een overvolle schatkist uitmaken. Willekeurig op de 3 campussen liet het diafragma het netolies van onze camera kennismaken met de lichtweerkaatsingen van enkele parels.

Daar komt het loze visertje al vissend in het riet ... met zijne lapzak, met zijn reeds genuttigde studentikoze knapzak... 'Waterverkoper' (maak dat mijn strijkstok wijs), Philip Aguirri y Otegui.

Dit individu ziet het, zoals een student betaamt in een iets bredere context. "Laat de vraag- en aanbodcurven in lokaal C 301 hun bekrompen aardse, eng kapitalistische werk maar doen terwijl ik over de oneindige melkweg raas". 'Big Astro', Paul van Hoeydonck

Een decompositie van een dichtbundel: opengeslagen boekbladen voorzien van tekening (Alechinsky) en tekst (Claus). Als reactie tegen de opeenstapeling van allerhande nijpende budgettekorten zou het afloeiën van dit spontane, kinderlijke, levensblijve werk nogal wat avangardistische putten kunnen vullen. 'Zoek de zeven' nullen die het prijskaartje van deze cobra cachet geven.

Frisbeezwangerschappen met een punthoofd. 'Alleen in het geheugen neemt de werkelijkheid vorm aan', Reinhoud d'Haese.

Jean student met de pet fluistert nu en dan al eens iets in het oor van een compagnon. Platte propaganda die het artistiek bewuste onderbewuste moet aanzetten tot zachter gekreun in de aula's. zonder titel, Jean Bilquin.

Hangt men hier de vuile was van de pasgeboren Associatie buiten? Of verbleekt het niet-Nederlands gebrabbel van deze zuigeling zelfs bij dat van de gemiddelde Dash-promo? Zonder titel, onbekend.

Gesteld dat er morgen een beeldende kunst-storm zou waaien, wie zou er overmorgen merken dat X-aantal penseeltrkken en Y-ton gekneed brons verdwenen zijn? Wat doet die 'alles in vraag stellende' quatsch tegen alle mogelijke muren? Een sterk steek houdende filosofie serveert het antwoord op een schoteltje: "Een rijke historische fundus en de aanstekelijke creativiteit van hedendaagse kunstenaars vormen een ideale voedingsbodem voor gedreven wetenschappelijke arbeid." 'Kunst op de Campus' wil op doortastende wijze de grenzen tussen creator en mecenas doen vervaagen zodat de nadruk komt te liggen op het zich voortdurend in vraag stellen en een constante vernieuwing, de navelstreng tussen kunst en de universiteit.

Het versmelten van alle instanties van de drie in de Associatie deed ook de verschillende kunstorganen tot één verworden: de UA kunstcommissie. Deze post-prematuur is samengesteld uit vier leden van elk van de drie

campussen en een studenetnvertegenwoordiger, allen onder voorzitterschap van professor emeritus Emiel Vanlommel. De gepote politiek is erop gericht meer klantgericht te werken. Daar de student dus de koning is, is VUAS (Verenigde UA Studenten) gelast met de taak een studentenvertegenwoordiger voor te dragen. Deze vacature staat open voor alle Jan/nine Hoeden onder jullie. Uw motivatiebrief dient binnen te zijn voor 20 november. De eigenlijke verkiezingen voor de studentenraad vinden plaats op 5 december.

Our real illiteracy is our inability to create. De meesten onder ons zijn geen halfgoden nedergedaald om meesterwerken bij de vleet te bouwen, maar ongeletterd zijn we niet, toch? Wil je met je tag het kunstbeleid kleur geven, geen censuur die de arty in je tegen houdt.

*Thomas Vanhees
foto's: Mieke Hoing*

Erasmus uit ni sumstɔɪɛ Danish dynamite Jet-lag Amberino

I chose not to choose Spain, I chose something else. En zo ben ik voor een half jaar in Kopenhagen beland, de hoofdstad van Scandinavië zoals de Denen zeggen. Beter bekend is Kopenhagen als de stad van Hans Christian Andersen en het kleine zeemeerminnetje.

Zij verdween enkele weken terug echter eventjes uit het stadsbeeld na een tragisch voorval. Ze werd namelijk opgeblazen met dynamiet. Het was niet de eerste keer dat het arme meisje hardhandig werd aangepakt. Ze verloor al meermaals haar hoofd na uit de hand gelopen studentengrappen. Nu moest het kind een volledige chirurgische ingreep ondergaan. Niet dat ik medelijden had met alle Japanners die Kopenhagen speciaal bezoeken om een foto van dit beeldje te maken. Die namen toch lustig foto's van het voetstuk of speelden zelf voor zeemeermin.

Gelukkig is in Kopenhagen nog wel meer te zien dan het voetstuk van een verdwenen zeemeermin. Naast de langste winkelstraat van heel Europa vind je in centrum Kopenhagen *Tivoli*, het oudste en tevens meest kitscherige pretpark van Europa. Als je de naam van dit pretpark omkeert, krijg je -inderdaad- I lov it. Spijtig genoeg is dit lichtelijk overdreven. Wat wel de moeite is: Nyhavn. Dit gezellige haventje is langs de zonnekant bezaaid met cafés en bistro's, en wordt tijdens de zomermaanden de langste toog van Kopenhagen genoemd.

In de wijk Christianshavn, eveneens

midden in het centrum, kun je even het Koninkrijk Denemarken verlaten en je toevlucht zoeken in de onafhankelijke staat Christiania. Deze vrijstaat werd in de jaren zeventig opgericht door een handvol hippies in een verlaten legerkazerne aan het water. Er wonen op dit moment ongeveer vijfhonderd mensen in Christiania, waaronder echte, overjarige hippies, maar ook gezinnen met kinderen. Al deze mensen bepalen

op grote volksraden hun eigen wetten. Auto's zijn bijvoorbeeld verboden, maar het gebruik van cannabis is toegelaten. Ondanks het toenemende politieke protest is Christiania uitgegroeid tot het boegbeeld van de alternatieve scene van Kopenhagen.

Mensen komen erheen om de drukte van de stad even te ontlopen en een jointje te roken, of gewoon rustig een pint te drinken.

Maar wat voor pint: lauw, en zonder schuim. *Carlsberg*, probably the best beer in the world. Probably - ja, voor wie niet beter weet. Geef mij maar een frisse Belgische pint, met schuim. Skoll!

Ruben Vanleene

Tweede jaar graad handelsingenieur

Puede resultar paradójico, pero los españoles que en estos momentos residimos y estudiamos en Amberes, sufrimos el fenómeno Jet-lag. Y no me estoy refiriendo a los estudiantes procedentes de la comunidad canaria, sino a todos, peninsulares incluidos.

Cuando llamamos a casa decimos "todo va bien, mama" o "de puta madre, tío", ignorando completamente que nuestro cuerpo y nuestra mente están siendo torturados por un desfase horario muy considerable.

En Bélgica siempre es la misma hora que en España, con el respeto de los lectores canarios, pero se da el *Jet-lag*. Me explico.

En primer lugar, sufrimos un desfase horario severo en cuanto a

los hábitos alimenticios. No existe una "hora de comer", o bien almorzamos a las 12, o comemos a las tres, o según ellos, "cenamos" a las 6 de la tarde.

Y lo peor es cuando se combinan los horarios de comida belgas y españoles (yo he llegado a cenar tres veces en un día), o cuando simplemente "pasamos" de comer y dependemos de un *Groot Kebab* que nos tomamos antes de meternos en la cama para matar el gusanillo.

No menos crítico es el problema de las horas de sueño, y el tema siestas. A los que creían que era imposible echarse la siesta varias veces en una sola tarde, he de decirles que están equivocados.

En Amberes se puede. Hay una amplia franja de tiempo por la tarde en la que el cielo está siempre gris, y no te apetece más que echarte un ratito. Luego te levantas, comes (o cenas, o almuerzas, o como lo quieras llamar) y te vuelves a dormir un poco. Es curioso, pero sucede, ya que es necesario para apoyar las pocas horas de sueño nocturno de las que disfrutamos en ocasiones.

Este desorden en las comidas y el descanso también afecta a la higiene personal, pero de una forma positiva. ¡Te lavas los dientes a unas horas rarísimas!, pero claro, con tanta *lunch* te los estás lavando continuamente.

Al levantarte de las siestas, lógicamente te vuelves a lavar para que se te despegue la boca, y si te toca un día de estos en los que no comes, en casa te aburres y te dedicas a lavártelos todo el día.

Dentro de este desbarajuste, un colmo significativo del *Jet-lag* amberino: llega un momento en el que lo último que haces ANTES de comer, es cepillarte los dientes, para ensuciártelos a los pocos minutos. ¿Y tú, sufres el *Jet-lag* amberino?

Manolo Ferrero, m.m.v. Isabel Gomez Diez
Spanjaard op bezoek

Illustratie: Wim Le Page

ORNITHOLOGIE
VOOR BEGINNERS

DE ERAS MUS

Antwerps Agalev-boegbeeld Fauzaya Talhaoui op de grill

Zo mooi, zo jong en zo weinig stemmen ...

Voormalig Ufsia- en UIA-studente Rechten Fauzaya Talhaoui is als geen ander geschikt als lijdend voorwerp van een vraaggesprek met dwars. Amper 34 jaar oud heeft ze er een verleden als assistente Internationaal recht aan de UIA opzitten en is ze één van de drijvende krachten achter Agalev-Antwerpen. Wij waren in het bijzonder getroffen door haar aandacht voor de problemen van allochtone studenten.

dwars Agalev kwam zeer bekaaid uit de recentste verkiezingen en de nieuwste opiniepeilingen voorspellen ook al niet veel goeds voor de groenen. Bent u niet aan een programmatorische herziening toe?

FAUZAYA TALHAOUI Ik hecht niet zoveel waarde aan opiniepeilingen. Anderzijds ontken ik niet, dat een slechte score in een peiling me zenuwachtig maakt. We moeten aan de publieke opinie tonen dat we met een nieuw elan zijn begonnen. De oude garde heeft expliciet gezegd dat ze een stap terug doet. Misschien hebben we daar zelfs iets te lang mee gewacht. Dat is m.i. ook één van de oorzaken van onze nederlaag op 18 mei. Andere partijen hebben veel sneller vernieuwd, hoewel ze ook oude gezichten hebben gebruikt. Met ons programma is er op zich niets mis. Alleen is het een programma dat heel veel verantwoordelijkheidsgevoel vraagt van de mensen. Onze boodschap is moeilijk te verkopen in economisch zware tijden.

Belastingen op zwaar vervuilende bedrijven bijvoorbeeld kunnen jobs kosten. Ons programma heeft daarom zijn eigen waarde nog niet verloren. Prof. Etienne Vermeersch zei bijvoorbeeld dat het Agalev-programma er één is voor 300 jaar. We stellen maatregelen voor die voor de toekomstige generaties belangrijk zijn, maar die nu moeten worden getroffen. Tenslotte moeten we deze boodschap op een zo verstandig en communiceerbaar

“Politiek is grotendeels orde brengen in de samenleving en dat mag niet zomaar afhangen van 60 seconden zendtijd.”

mogelijke manier proberen over te brengen. De laatste verkiezingen draaide alles om perceptie.

De mensen werden overspoeld met beeldmateriaal, hetgeen meer in het voordeel van andere partijen speelde.

Politiek is grotendeels orde brengen in de samenleving en dat mag niet zomaar afhangen van 60 seconden zendtijd.

dwars Wat als de kiesdrempel op gewestniveau wordt ingevoerd?

TALHAOUI Daarover staat bij mijn weten niets in het Vlaams regeerakkoord. Ik denk niet dat onze ministers dat mee gaan goedkeuren. Onze achterban zou dat geenszins kunnen appreciëren. Een kiesdrempel is op zich weinig democratisch, omdat je er kleinere partijen mee kunt wegvagen. De meeste kleinere partijen zijn immers met 3 of 4 procent begonnen en in een democratie dienen alle meningen aan bod te komen. Anderzijds begrijp ik het voornemen van de voorstanders die met de kiesdrempel partijen willen groeperen om zo de coalitievorming te vergemakkelijken. Ook daar heb ik zo mijn twijfels over, gezien in andere landen kleine partijen de coalitievorming soms net ten goede komen.

dwars *Wordt een kartel met de SP.A in het geval van een kiesdrempel niet aantrekkelijk?*

TALHAOUI Een kartel heeft inderdaad een grote attractiviteit. SP.A-Spirit is in die zin een goede combinatie. Ik ben nog wel benieuwd welke van de twee nu de doorslag heeft gegeven op 18 mei. Dit zal nog blijken uit onderzoek.

dwars *Misschien twijfelden vele linkse kiezers op 18 mei tussen SP.A-Spirit en Agalev en kozen ze toch maar voor het kartel, omdat dat hen meer zekerheid op winst zou bieden?*

TALHAOUI De SP.A is een gevestigde waarde en Spirit heeft - naast het Anciaux-effect - als jonge partij een dynamische uitstraling. Met de stemtest (TV-programma van de VRT, nvdr) kwamen vele groene sympathisanten zelfs bij Spirit terecht. Een ander voordeel voor Spirit was het feit dat ze geen regeringsverantwoordelijkheid moest dragen. Wat dat betreft speelde bijvoorbeeld de Nepal-kwestie in ons nadeel. Met de partij hebben we besloten dat we de Vlaamse verkiezingen alleen kunnen ingaan en dat in alle regio's de mogelijkheid open blijft om eventueel gesprekken met de SP.A aan te gaan. Veel mensen vinden een kartel immers niet noodzakelijk om het links progressief front te versterken. In het huidige

regeerakkoord vind je niet veel van het Spiritisme terug. Er zit bijvoorbeeld geen enkele Vlaamse eis in (Spirit is één van de opvolgers van de VU, nvdr). Agalev heeft daarentegen een internationaal gedachtegoed. We moeten dus proberen die ideeën zelf en op een verstaanbare manier terug naar de burger te brengen en afwachten wat 2004 ons zal brengen.

Zweeppartij

dwars *Nu u toch zelfstandig naar de verkiezingen in 2004 wil gaan: wat is volgens u dé reden om voor Agalev te stemmen?*

TALHAOUI Op dit moment heb je een coalitie van 3 partijen die steeds meer op elkaar zijn gaan lijken. Dat geldt vooral voor de VLD en de SP.A. Nu, met de nieuwe verkiezingen, moet men zich terug gaan profileren. Elke partij, ook de CD&V, evolueert alsmaar meer naar het centrum om kiezers te kunnen bekoren.

“Voor de meisjes is studeren vaak een manier om, binnen het strikte opvoedingskader, een deel van hun eigenheid te kunnen realiseren.”

Agalev vormt een mooi alternatief als je echt wil dat er langs de linkerzijde tegengas wordt gegeven. Wij zijn linkser dan de SP.A,

die zich meer en meer als centrumpartij profileert. Als je een samenleving wil waarin solidariteit, diversiteit en het welzijn van de mensen centraal staan, moet je zeker voor ons stemmen.

dwars *U wil dus eerder terug als zweeppartij dienst doen?*

TALHAOUI Federaal zitten we nu al in de oppositie (met één senaatszetel, nvdr). Op Vlaams niveau zitten we nog in de regering. In 2004 zullen we resoluut gaan voor ons programma en niet voor de instap in een nieuwe coalitie. Het zou daarom nog niet zo slecht zijn moesten we ons in de oppositie kunnen herbronnen.

dwars *Over de allochtone gemeenschap in Vlaanderen dan. Het blijkt dat Marokkaanse meisjes het op school beter doen dan de jongens. u bent daar zelf overigens het levende bewijs van. Wat loopt er fout met de jongens?*

TALHAOUI In de meeste Marokkaanse families worden meisjes geconfronteerd met een erg strict opvoedingskader, waarbinnen ze aan veel strengere regels onderworpen zijn dan hun broers. Ze moeten meer huishoudelijk werk verrichten, mogen minder weggaan, mogen niet rondhangen op straat, ... De jongens worden over het algemeen beschouwd als degenen die samen met de vader de verantwoordelijkheid voor het gezin dragen, en krijgen meer vrijheid dan hun zussen: ze mogen weggaan met vrienden, laat thuiskomen in het weekend, ... Voor de meisjes is studeren vaak een manier om, binnen het strikte

opvoedingskader, een deel van hun eigenheid te kunnen realiseren. Dat begint al in de lagere school, waar ze - in tegenstelling tot hun broers - niet mogen rondhangen op straat, en hun tijd verdelen tussen huishoudelijk werk en studeren. In het middelbaar gaat dat zo verder, tot op de leeftijd van 18 jaar, wanneer ze - in traditionele families althans - uitgehuwelijkt worden. De enige mogelijkheid die meisjes op dat moment hebben om

zich enigszins te emanciperen, is verder studeren. De druk uit de omgeving om te huwen neemt zo af, en aan een universiteit of hogeschool hebben ze de kans om tijd te maken voor zichzelf en vriendinnen. Studeren wordt zo een manier om even weg te zijn uit het enge familiale kader waarbinnen ze zijn grootgebracht.

Hoe het komt dat de jongens vaak wat aanmodderen op school, daar heb ik zelf ook geen pasklaar antwoord op. Feit is dat ze in de Vlaamse samenleving tegen een groot aantal vooroordelen moeten vechten, veel meer dan de meisjes, die over het algemeen op meer sympathie kunnen rekenen. Wanneer dan één van hen toch zou besluiten om zich aan het studeren te wijden, kan ik me voorstellen dat anderen hem zeggen “allez, dat heeft toch geen zin, je vindt toch geen werk als Marokkaan. Vlamingen zijn toch allemaal

racisten" en dat de moed hem zo al snel in de schoenen zinkt. Je ziet ook dat ze zich steeds meer als groep gaan profileren, en zich afzetten tegen de maatschappij rondom hen, wat de kloof enkel groter maakt en de stap om te studeren moeilijker.

Minister

dwars Welke oplossingen ziet u voor dit probleem?

TALHAOUI Ik denk dat het eerste dat hier moet gebeuren, als we naar een oplossing op lange termijn zoeken, is dat de overheid allochtone ouders tracht te sensibiliseren voor het belang van onderwijs. Dat begint bijvoorbeeld al bij de oudercontacten in het middelbaar: allochtone vaders en moeders - zeker deze van de eerste generatie - tonen hiervoor vaak geen interesse en komen gewoon niet opdagen.

Moest men op school de rapporten enkel aan de ouders meegeven, en deze zo verplichten naar het oudercontact te komen, zou daar misschien al een deel van de oplossing liggen. Ook meer publiciteit, bv. in moskees, voor de SID-INS lijkt me een goede manier om het studeren te stimuleren.

dwars Het is een publiek geheim dat huidig minister van onderwijs Marleen

“Studeren wordt zo een manier om even weg te zijn uit het enge familiale kader waarbinnen ze zijn grootgebracht.”

Vanderpoorten tegenwoordig meer tegen- dan medestanders heeft in de wereld van hogescholen en universiteiten. Het lijkt niet denkbeeldig dat haar positie vacant wordt na de Vlaamse verkiezingen van 2004. Wat zou u, specifiek om de onderwijsproblematiek bij allochtonen aan te

pakken, nog doen indien u de kans kreeg als bevoegd minister?

TALHAOUI (lachend) Ik denk niet dat het, gezien de omstandigheden, gepast is om dergelijke ambities uit te spreken. Wel vind ik dat hogescholen en universiteiten meer initiatieven zouden mogen nemen naar allochtone jongeren toe, en hen duidelijk moeten maken dat ze meer dan welkom zijn, ondanks mindere studieresultaten of een eventuele taalachterstand. De ouders zouden ook moeten inzien dat verder studeren gelijkstaat met een full-time job, dat studenten tijdens de examenperiode bv. echt niet naar een trouwfeest kunnen, en dat morele steun van je ouders heel belangrijk is om je studies met succes af te ronden.

*Bert Aerts, Kristof De Pooter
en Tomas Verachtert*

foto's: AMOZ

m.m.v. photo-mat station Antwerpen-Berchem

“In het huidige regeerakkoord vind je niet veel van het Spiritisme terug.”

Barebacking met protectiejas

Brown Beauty

Paardrijden zonder zadel. Een geliefkoosde hobby van een aantal ravissante roze ridders. Ruwweg gaat het hier over een extreme strekking binnen het homomilieu die er op kickt het HIV-virus door te spuiten naar seropositief-maagdelijken.

Voor deze vrijerijdsbesteding heeft men niet veel rubber nodig. Het is net als een kind boven het doopbekken houden, daar volstaat een *kletske* ook. Het besprenkelen van het gewillige slachtoffer maakt deze lid van de teugellose sekte. Hij is er bijgevolg vol van en wil het knagend venijn over de generaties heen doorgeven. Zoiets heet dan een traditie te zijn. Maar zulk een respectabele repetitie wordt mismeeusterd door het kleinerende en gemaakt amusante aspect.

Ook een aantal machtsgeile, meedogenloze meesters scheidt er genoeg in hun eigenste studentensacrament op dergelijke infantiele wijze te verkrachten. De extase die wordt bereikt bij het besmetten van verkennende welpen, die blindelings gaan paardrijden

zonder zadel om niet langer in de schacht genomen te worden, is fataal verslavend. Een verslaving die simultaan met de scrotummelksmet wordt ingelepeld.

Zou Stanley Milgram ook op zijn luguber experiment met stroomstoten zijn gekomen door het dragen van een gemaquilleerde doktersjas? De doktertje spelende kwakzalvers zouden beter het afrollen van condooms tot hun coitale bezigheid maken, daar kapootknauwen het immuunsysteem van de kritische blik op het studentenwereldje ernstige schade kan toebrengen. Deze barbaarse bezigheden kunnen evenwel ook als olijk vertier worden ingeslikt. Ongetwijfeld vinden sommige niet-sigaretschooiende schachten het een waar hoogtepunt in hun studentenbestaan.

Net zoals het merendeel der homo's er niet als zadelloze cowboys op los hoeft te galopperen om de anus de moeite waard te vinden.

(ep & tv)

dwars

studentenblad van de
Universiteit Antwerpen

Wil je je pen de vrije loop laten
of kan je met één beeld meer zeggen
dan met duizend woorden?

Wil je *dwars* mee vorm geven
of geef je niets dan je eigen mening?

REPORTERS
GEZOCHT

Ben je geïnteresseerd om mee te werken
als redacteur of losse medewerker, als
fotograaf of layouter :
laat ons iets weten
of spring gewoon eens binnen
in ons redactielokaal.

dwars@ua.ac.be
Lange Nieuwstraat 55
2000 Antwerpen

De medewerkers van dwars komen iedere woensdag om 20h00 samen in het redactielokaal

Drie eiken?

Column

Het academiejaar is alweer in zijn tweede maand en alles is nog steeds hetzelfde. Behalve dan dat we vanaf nu moeten spreken van de eengemaakte Universiteit Antwerpen. Mij niet gelaten, zij het niet dat ze wel een heel originele naam gekozen hebben voor wat vroeger gewoon UIA heette. Campus Drie Eiken. Bij het horen van de nieuwe naam kon ik een spontane lachbui niet onderdrukken. Toeval wil dat de stacaravancamping op enkele meters van ons huis ook gezegend is met de naam 'Drie Eiken'. En die was er eerst. Nu doet de ligging van de campus wel aan een camping denken, met al die verschillende blokken. Ook de was die al een tijdje aan de bomen hangt en de natuur verstoort, heeft wel iets camping-achtigs. Toch vraag ik mij nog altijd af waarom een universiteit zich zo'n naam uitkiest. Wie zou er op het idee gekomen zijn? Iemand van het academisch personeel met jeugdherinneringen aan camping Drie Eiken?

In de namen van de andere campussen zit tenminste nog een zekere logica. Zo ligt de stadscampus in de stad (jaja) en de Middelheimcampus aan

het Middelheim(park). Maar Campus Drie Eiken? Heeft iemand die drie eiken al zien staan? Ik ben vrij zeker dat er wel meer bomen staan op het vroegere UIA-domein. Waarom kiest iemand er dan juist die drie eiken uit? Waarom heeft men niet gekozen voor Twaalf Beuken, of voor Vijf Treurwilgen? Waarom toch die drie eiken, die eigenlijk al het uithangbord zijn van een camping - met bijhorend voetbalveld en petanqueclub - in hartje Kempen?

Onlangs werd me alles duidelijk: er is een Drie Eikenstraat in de buurt. En de buurt rond het vroegere UIA heet gewoon Drie Eiken. Waarom heten er toch zoveel buurten de Drie Eiken? De driehoeksverhouding tussen die bomen behoeft zeker verder onderzoek. Voor diegenen die uit zijn op veel geld, neem alvast een patent op de naam Drie Eiken, want er zit volgens mij nog heel wat toekomst in die naam. Het zou me niet verbazen moest men me straks vertellen dat het nieuwe gerechtsgebouw ook Drie Eiken zal heten. Tot slot wens ik de nieuwe Campus veel succes in de toekomst....en een nieuwe naam.

Marjolijn De Backer

Cursussen ook dit jaar weer te laat **Cursusdiensten onschuldig**

November is al een eindje gevorderd en de tweede dwars ligt weer te grijp in de gangen van de Universiteit Antwerpen. Maar nog steeds hoor ik hier en daar het geklaag en gezaag van de studenten over cursussen die nog steeds niet aanwezig zijn.

Minstens elke morgen wanneer ik langs de cursusdienst op campus Drie Eiken kom binnengewandeld, zie ik wel enkele mensen voor de uitgehangen lijsten met de aangeboden titels staan, en hoor ze mompelen dat die nieuwe cursus van professor Hottentot er nog steeds niet is. En al even vaak hoor ik mensen zagen aan de cursusdienst zelf. Nu ben ik daar de oorzaak van gaan zoeken en wat blijkt: we richten onze frustratie op de verkeerde mensen. Al jaar en dag worstelen de drie cursusdiensten - zowel die van campus Drie Eiken, de Middelheimcampus als de Stadscampus - met hetzelfde probleem: de cursussen zijn gewoon niet op tijd binnen. Reeds de eerste weken na de paasvakantie, worden er brieven verstuurd naar de faculteiten en hun professoren. Op die manier tracht de cursusdienst ervoor te zorgen dat het academiejaar erna de cursussen toch eens tijdig klaar

liggen voor al die ijverige studenten. Toch staan elk jaar opnieuw de cursusdiensten hulpeloos en alleen, zonder de steun van ons, studenten. Ik ben dit inderdaad gaan onderzoeken en heb daarvoor bewijs onder ogen gekregen. Universitas kon me zelfs een getal doorgeven: slechts 10 % van de cursussen zijn doorgegeven en dus drukklaar bij de aanvang van het nieuwe academiejaar. Die eerste week stromen de nieuwe cursussen dan plots binnen, zodat deze nooit de volgende dag in de rekken kunnen liggen. Maar dan moet nog steeds de helft van de cursussen binnenkomen. En voor de diensten van de twee Wilrijkse campussen zijn de cijfers gelijkaardig. Het wordt dus eerder tijd voor de professoren, die nu nog steeds niet in orde zijn met hun cursussen, om in actie schieten dan dat de cursusdiensten verder bekritiseerd worden.

Veerle Van den Bergh

Je persoonlijk stapeltje cursussen bij Universitas

Genoeg gewacht!

Het gebeurt wel vaker dat studenten zich tijdens hun studentenjaren bezig houden met hier en daar iets te organiseren. Het gebeurt al minder vaak dat die activiteit de studententijd overleeft, en dat er uiteindelijk een winstgevend bedrijfje uit voortvloeit, is al helemaal zeldzaam. De Night of the Proms

Het moet vijfenzeventig geweest zijn. Ik zat toen in mijn eerste licentie TEW aan de Ufsia." Frank Desmet, tot vandaag de nummer één bij Universitas, mijmert wat over die jaren. Universitas was toen nog een onderdeelje van Unifac. "We kopieerden lesnota's van studenten. Nu ja, eigenlijk was het in die tijd nog stencilen (sic); kopieermachines konden we ons niet veroorloven."

Naast Universitas bestond toen natuurlijk ook nog de eigen cursusdienst van de Ufsia. Daar werden de echte, officiële cursussen gedrukt en onder de studenten verspreid. Universitas stond in die tijd een beetje gelijk aan concurrentie. Sterke concurrentie zelfs. "De Ufsia-cursusdienst is eigenlijk altijd een verlieslatende activiteit geweest voor de universiteit. Daarom besloot men uiteindelijk ook het drukken van die cursussen af te splitsen. Samen met

Michel Ampe heb ik dan Universitas als vennootschapje van Unifac afgesplitst. Zo zijn we begonnen. We konden de machines voor een spotprijsje overnemen. In ruil drukten we gratis het Unifac-postje."

Vandaag drukt Universitas zowat alle cursussen van de Stadscampus en een aantal Hogescholen in het centrum. "Men stelt zich daar wel eens vragen bij. Plaatst dat ons niet in een onwenselijke monopoliepositie? Dat is niet zo. We hebben met de Ufsia strikte afspraken gemaakt. Zo heeft de universiteit een stevige vinger in de pap van de bladprijs opdat de cursussen altijd betaalbaar zouden blijven. Wat betreft die bladprijs, wordt trouwens streng toegezien op de gelijkheid onder de studenten. Ongeacht de dikte van de

"Ongeacht de dikte van de cursus of het aantal cursussen dat je nodig hebt, blijft de prijs dezelfde. Dat in tegenstelling tot cursussen die bijvoorbeeld bij Acco te koop zijn."

bedrijfsleider Frank Desmet steeds meer opdrachten aan: "We drukken nu ook kant-en-klare cursuspakketten voor studiedagen en bedrijfsseminaries. En sinds kort versturen we van hieruit ook de handleidingen voor alle sony-apparaten, wereldwijd." Maar ook de cursusdrukkerij zelf staat voor een stevige uitdaging. De UA is in beweging en binnen afzienbare tijd

natuurlijk. En Universitas. De oneigenlijke cursusdienst van de Stadscampus is ooit ontstaan uit Unifac, maar leidt intussen een eigen leven en staat voor belangrijke vernieuwingen. Een reden voor *dwars* om een kijkje te nemen tussen de tonnen inkt en de massa's papier.

cursus of het aantal cursussen dat je nodig hebt, blijft de prijs dezelfde. Dat in tegenstelling tot cursussen die bijvoorbeeld bij Acco te koop zijn. Daarnaast zijn we ertoe verplicht een cursus te drukken voor iedere student die er één vraagt. Wij bepalen

m.a.w. niet zelf de beschikbaarheid."

Universitas barst stilaan uit zijn voegen. Naast de core-business -het drukken van de cursussen- neemt bedrijfsleider Frank Desmet steeds meer opdrachten aan: "We drukken nu ook kant-en-klare cursuspakketten voor studiedagen en bedrijfsseminaries. En sinds kort versturen we van hieruit ook de handleidingen voor alle sony-apparaten, wereldwijd."

Maar ook de cursusdrukkerij zelf staat voor een stevige uitdaging. De UA is in beweging en binnen afzienbare tijd

nestelen nog veel meer studenten zich in de binnenstad. Studenten die nu aan hun licenties bezig zijn, krijgen al rillingen wanneer ze terugdenken aan de gigantische wachttijden. "Ook dat probleem is intussen opgelost. Vooraan in de winkel staan nu een aantal computers ter beschikking van de studenten. Ze kunnen daarop in enkele klikken een gepersonaliseerd pakket cursussen selecteren. Die lijst wordt afgedrukt. Met het volgnummer dat die computer hen geeft, kunnen ze enkele minuten later hun cursussen aan de balie afhalen. De wachttijden zijn hierdoor wel tien keer korter geworden." Met het online-systeem zijn voorlopig nog wat problemen, maar vanaf volgend academiejaar kunnen studenten dit alles ook van op hun kot regelen. Dat scheelt al snel enkele uren die je minder bij je cursussen moet doorbrengen.

(md)

Peter Greenaway versus Tulse Luper, een verhaal apart.

De koffer in met Tulse Luper

Twee grote namen: Peter, een fantastisch schilder en cineast. Henry Purcell, alias Tulse Luper, een fabuleus schrijver en projectontwikkelaar. Beide geboren in Newport, Zuid-Wales. Een leeftijdsverschil van 31 jaar.

Greenaway, gefascineerd door Tulse, linkt diens bewogen leven aan de geschiedenis van de 20ste eeuw, de Uranium-Eeuw.

Met drie films, een 16-delige soap, een internetsite en 92 koffers wil Peter Greenaway een knap staaltje geschiedenis neerzetten.

De Auteur

Peter Greenaway is cineast. Hij is onder andere bekend van 'The Pillow Book', een film over kalligrafie, gekoppeld aan thema's zoals seks en erotiek. Als plastisch kunstenaar is hij echter ook niet te onderschatten. Aan het begin van zijn artistieke loopbaan heeft hij vooral de ambitie om landschapsschilder te worden.

De inhoud van zijn schilderijen heeft, via natuur en wetenschappen, een onverbreekelijke band met zijn films. Ze zijn nochtans zeer sober in vergelijking met de opvallende kostuums en decors die hij in zijn films gebruikt. Hij uit daarin

ook vaak zijn voorliefde voor naakt en verwijst naar literatuur, muziek en architectuur. Greenaway is bovendien meester in het focussen op de essentie.

Zo confronteert hij de toeschouwer met de rijkdom van het denken en het bestaan. Hij maakt ook tal van kunstwerken waarin hij een antwoord geeft op de kritiek op zijn films. Soms zijn tekeningen het enige wat overblijft van een project dat hij niet heeft uitgevoerd. Dit laatste zal met The Tulse Luper Suitcases hoogstwaarschijnlijk niet gebeuren. Het hoogstaande macroproject kan immers op internationale steun rekenen. Het wordt groots!

De protagonist

Tulse Henry Purcell Luper is een professioneel schrijver en projectontwikkelaar. Als James Bond avant la lettre is hij een berucht spion

gedurende 50 jaar Europese geschiedenis. In zijn leven vertoeft hij dan ook geregeld achter slot en grendel. Reeds als kind wordt hij door zijn vader vaak opgesloten in de kast, wat aanleiding geeft tot de eerste episode van The Tulse Luper Suitcases. Deze trilogie vertelt het leven van deze man, verweven met de geschiedenis van het gebruik van uranium.

'92', de spilfiguur

De film bestaat uit drie episodes, die elk een grote fase uit de geschiedenis belichten. Alles begint met de ontdekking van uranium in Colorado. Tulse Luper is dan 17 jaar en zit in de gevangenis in Moab, Utah. 'The Early Years' vertelt bovendien het uitbreken van de tweede wereldoorlog, de ontdekking van kernsplijting en de atoombom. In het tweede deel 'Vaux to the Sea' wordt een blik geworpen op de overwinning op Duitsland en de Koude Oorlog.

Het laatste deel 'Antwerp' breit met de val van de Berlijnse Muur in 1989, het jaar waarin er voor het laatst iets gehoord werd van Tulse Luper, een einde aan de

Koude Oorlog en aan de film.

De rode draad in dit magnifieke project is het getal '92': 92 voorwerpen, verwijzend naar aspecten uit zijn leven, verstoep in evenveel koffers die op 92 locaties terug te vinden zijn, 92 personages en natuurlijk, uranium met atoomnummer 92!

Koffer toe

De Tulse Luper Suitcases is zo'n groot project dat het nog wel even zal duren vooraleer deze trilogie bij ons in de zalen komt. De eerste twee delen zijn reeds voorgesteld op enkele Europese Filmfestivals, waaronder dat van Gent, waar ze met laaiend enthousiasme onthaald werden.

Ook loopt er momenteel een tentoonstelling hierover van Peter Greenaway in Galerie Fortlaan 17 in Gent. Binnenkort komt deze naar Antwerpen. Verder is er de website die zeker een bezoekje waard is.

*Ann Fransen en Veerle Van Poucke
www.tulselupernetwork.com*

Het geestelijk testament van prof. Jef Van Gerwen

Onderweg

In Augustus 2002 stierf Jef Van Gerwen, één van de meest opmerkelijke professoren van de toenmalige UFSIA. Als docent in de sociale en economische ethiek en de godsdienstwetenschap was hij één van de weinige nog lesgevende Jezuïeten aan de UA. Zijn engagement en gedrevenheid leven nog steeds verder in het sociale weefsel van onze universiteit en natuurlijk ook in 'zijn' universitaire stichting voor ontwikkelingsamenwerking, USOS.

Jef Van Gerwen wist reeds geruime tijd dat hij ernstig ziek was, maar tot zeer kort voor het einde, veranderde dit niets aan de manier waarop hij zijn dagen en weken invulde. Zijn diep doordachte en doorleefde christelijke geloof betekende voor hem dat het hele mensenleven eigenlijk doordrongen zou moeten zijn van een onvermijdelijk levenseinde. Hij kon dan ook kort voor zijn dood schrijven:

"...tracht niet verder te piekeren over morgen, maar zie het heden in zijn ware gedaante onder ogen, als de kwetsbare mens die je onbewust altijd al was, maar nu bewust moet zijn".

Dit opmerkelijke citaat komt uit een boek waaraan Prof. Van Gerwen in het laatste jaar van zijn leven werkte en dat een synthese is van de diepe religieuze en filosofische inzichten die hij als altijd zoekende mens had verworven. Het werd uiteindelijk ook zijn geestelijk testament, zoals blijkt uit wat hij schreef:

"We zullen samen zijn bij en in God, dat is alles, ... Als de onschuldige maar herleeft, en het radicale kwaad van de vernietiging niet het laatste woord krijgt. Dat is genoeg." ...meer viel er hier voor hem niet over te zeggen.

Vier wegen

In oktober van dit jaar verscheen dan de definitieve tekst van *Onderweg: Over de navolging van Christus in de 21^e eeuw*. Het eerste deel van dit schitterende, pas op het allerlaatste moment voltooide document schetst in eenvoudige maar rake woorden het hedendaagse denken van christenen over de kern van hun geloof.

In het tweede deel worden vier wegen omschreven waarlangs Christus nog toegankelijk zou kunnen zijn voor de 21^e eeuwse mens. De kracht van dit werk bestaat hierin, dat voor Jef Van Gerwen de ethische weg, de weg van de mystiek en de esthetische weg die hij beschrijft,

geen losstaande en verkapte pogingen zijn om het christendom van de 20^e eeuw te rehabiliteren. Het zijn eerder sterk met elkaar verweven manieren om een kritische en authentieke christelijke godsdienstbeleving toegankelijk te maken voor de postmoderne mens. De auteur heeft deze wegen tijdens zijn leven voor een groot stuk zelf bewandeld. De laatste, die van de *Ars Moriendi*, of de kunst van het sterven, is hij tenslotte tot het einde gegaan.

Onderweg is een glasheldere en eerlijke synthese van de godsdienst die onze westerse cultuur tot op vandaag tekent. Het is ook de blauwdruk van Jef Van Gerwens vruchtbare en ondoordachte geloof in de complexe maatschappij waarin hij tot het uiterste leefde. Een aanrader dus voor iedere eerlijk zoekende mens.

UCSIA

Het boek van Jef Van Gerwen is één van de eerste projecten van het Universitair Centrum Sint Ignatius Antwerpen (UCSIA). Deze instelling, die ontstaan is in de schoot van de oude UFSIA, wil het

universitaire project in Antwerpen vanuit de traditie van de Jezuïeten voortzetten. De publicatie van dit boek geeft uitgaande van deze doelstelling meteen de aanzet tot een discussie over de actuele betekenis van christelijk geloven. Hierbij aansluitend organiseerde het UCSIA op 8 oktober een colloquium waarop het boek werd voorgesteld door twee internationale theologen (Peter Schmidt en Wil Derkse) en twee collega-jezuïeten

(Van Gerwen's goede vriend Johan Vanhoutte en de Leuvense theoloog Jacques Haers). Ter afsluiting zong 'de Vleugel', een vernieuwende liturgische groep

waarvan Van Gerwen deel uitmaakte, enkele liederen en vervolmaakte zo de synthese tussen de indrukwekkende academische en theologische diepgang van dit colloquium en de intieme nagedachtenis van een persoon die in alle opzichten uniek was. Een tweeledigheid die ook in *Onderweg* terug te vinden is.

Gert Van Langendonck

De auteur is verbonden aan de Pastorale dienst van de UA

Het zijn manieren om een kritische en authentieke christelijke godsdienstbeleving toegankelijk te maken voor de postmoderne mens.

De Ambrassband

De Antifascistische Militante Brassband, beter gekend als dé Ambrassband, is een 12-koppig, bont gezelschap. Als geen ander weet het de opzweepende tonen van klezmermuziek, balkantunes, gipsy-sounds en ska te combineren met leuke no-nonsense teksten. De Ambrassband is in 2002 ontstaan op initiatief van de trompettist van de vroegere Antifare, en is verbonden met het krakersmilieu. De band is een smeltkroes van nationaliteiten: blazers en percussionisten uit zowel Argentinië, Servië als Nederland aangevuld met rasechte Antwerpenaars. Op het podium of tijdens een spontane

performance bezorgen ze het publiek telkens een waarlijk muzikaal orgasme. Snedige teksten, pittige solo's en een heerlijk klankspel vormen de perfecte ingrediënten voor Ambrass-ambiance. De band heeft net een cd ingeblikt. Binnenkort zal ook u, is het op café, op een begrafenis, tijdens een huwelijksfeest of op straat, dit muzikaal talent kunnen aanschouwen. *Meer info op is te vinden op*

ambrassband.be, al zal je het voorlopig vooral met een waanzinnig logo moeten doen.

Sofie Engelen

De term 'hoorspel' doet de meeste mensen denken aan radio-soaps zoals het *Het Koekoeksnest* en voorgelezen boeken of sprookjes van Grimm. DreamGate Studios Audio Drama, opgericht door Domien De Groot en Olivier Fuchs, brengt echter niets van dit alles, wél cd's met een auditieve ervaring die het midden houdt tussen een droom en een film. Momenteel verkopen ze de uit zes cd's bestaande *Darkshire Trilogy*, een drieluik vol avontuur en romantiek dat elementen uit de 18de eeuwse *gothic novel* combineert met aspecten van *epic fantasy*. Het samenspel van de uitstekende stemacteurs, geluidseffecten

en filmmuziek dompelt je onder in een onheilspellende sfeer. Toch bevaatten deze duistere

verhalen nog enkele humoristische scènes. Het sfeervolle geheel heeft een hoog knetterend-haardvuur gehalte. Voor wie niet genoeg van het genre kan krijgen: DreamGate studios werkt nu aan enkele komische sketches en luisterspelen.

Meer info vind je op

<http://www.dreamgate.tk/>

Wim Le Page

Den djuke-box van 't Kaf

De Strangers hemme hung pensjoeng al een poar joar oep zak. Al een chance voor die ouw zakken, want over de koekestad valt er dan ook ni veel zinnigs meer te zingen. Maar das nog gen reden oem die manne het zwâge oep te legge. Wor da'k ik oek zèn, ik kan nievrans mânen droai ni vinde. Want nievrans droaie ze da plotje van Antwaarpe nog. Oek in Antwaarpe

ni meer. 't Is een schaand, da ne goeie studentg zelfs in de wandelgange

van den uwie-oa, oalias Kamp Drei Åken, zen Stad ni mier oort wergalme. 'k Weet et, 't is flaa ... mor ik beken, dor zènkik thoâs ... en ongder vrinde. Mor dor lee Antwaarpe oek al stof te vange in den djuke-box van 't Kaf. En geng kat die dor iet an doe.

Diej ouw muziekdoes uit lank vervlogte tade, toengs da den ufka en de sofia nog vriedzoam neffe mekaander bestoenge, stot dor mor te stoan. Viegte da stof van die masjinerie en stekt ze dan oep ter nift in de pries. Dan zal ongs Bolleke in 't Kaf wer iens zo goe smoaken!

Waldo

Cult-oor in hapklare brokjes

Volgens het *Frutje* spelen ze 'circusmuziek', volgen anderen stoten

ze enkel 'motorpsycho-geluiden' uit. Zelf houden ze het bij 'feestmuziek', vanwege de dansbaarheid van hun nummers waarin ze diverse stijlen combineren. Het muzikale ensemble El Nesjda van Christof van Mol -in zijn vrije tijd hangt hij op de stadscampus een beetje de geschiedkundige uit- bestaat uit een horde geëngageerde jonge

muzikanten die hij anderhalf jaar geleden bijeen wist te harken in het kader van een vrij-podium-gebeuren. Sindsdien maakten ze reeds menig concert onveilig, o.a. één waar de Gentsche Mens mocht opdraven. Met recht en reden, zou ik zo zeggen.

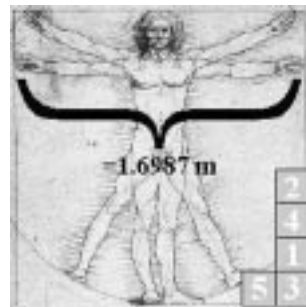
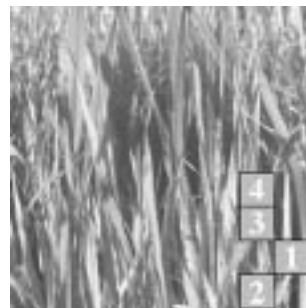
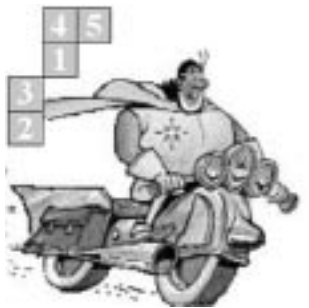
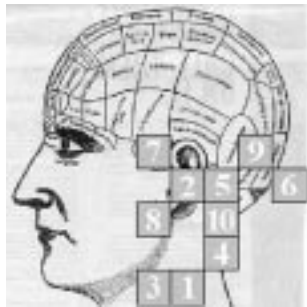
In hun laatste demo neemt vooral het reggae-element vrij uitgesproken proporties aan. Bob Marley steken ze evenwel niet naar de kroon. Gezien de piano op Jamaica waarschijnlijk nog niet is uitgevonden zal dat ook moeilijk gaan, want het is net dit instrument dat het werk van El Nesjda op smaak brengt.

(tov)

DreamGate Studios Audio Drama

El Nesjda - schiet niet op de pianist

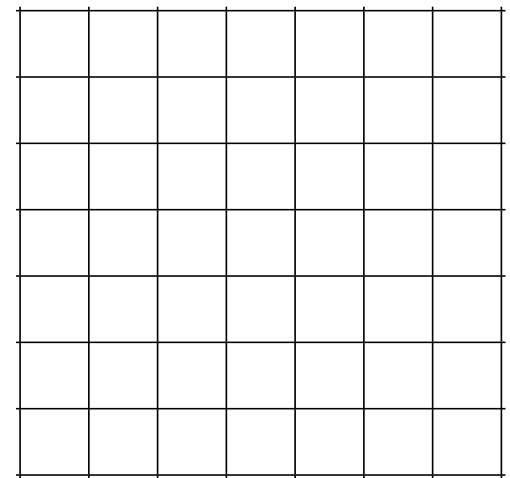
leef je uit in de pashokjes van plezier

Elk van de negen afbeeldingen bepaalt een woord. Dit woord past exact in het bijhorende puzzelstukje. Vul dat woord in, *maar doe dit volgens de cijfertjes*. De puzzelstukjes passen op hun beurt exact in het vierkantig rooster. Daarin vormen ze een vraag, en het antwoord daarop is exact wat wij zoeken.

Stuur uw antwoord door naar dwaars@ua.ac.be, en als het juist is, komt uw naam in een pot terecht. Daaruit trekt een volstrekt onschuldige hand drie winnaars.

Natuurlijk hebben die winnaars prijs. Een cultuurcheque ter waarde van tien euro van de stad Antwerpen, om precies te zijn.

W ₈	E ₆	E ₈	T ₁	J ₅	E ₁	D ₁
E ₅	N ₈	A ₈	A ₅	M ₁	V ₅	A ₅
N ₈	D ₆	Z ₈	W ₀	E ₁	E ₃	
D ₂	S ₆	E ₈	M ₁	I ₉	N ₁	I ₃
S ₆	T ₂	E ₇	R ₈	D ₉	I ₄	E ₄
I ₂	S ₂	N ₇	E ₉	E ₉	R ₄	G ₄
E ₂	S ₇	T ₇	O ₇	K ₄	E ₄	N ₄

Oplossing dwars 13: Anna Lindh

Hadden het juiste antwoord en winnen een cultuurcheque van de Stad Antwerpen: Veerle De Nijs (tweede lic. Wisk-Inf), Karen Van Dyck (tweede kan vertaler/tolk, HIVT), Gersom Brussaard (eerste kan. Comm-wet).

- 1 Dement >>
- << Diest 2
- 3 Ei >>
- << Grieken 4
- 5 Java >>
- << Sedes 6
- 7 Snoet >>
- << Zwanenmeer 8
- 9 Weide >>

Links of rechts? In zowat heel Europa rijdt men rechts, maar niet in het Verenigd Koninkrijk. In zowat heel Europa kiest men resoluut voor rechts, maar in het Verenigd Koninkrijk doen ze het nog altijd met een linkse regering. Eentje met een erg averechtse werking dan wel. Afdwalen van het rechte naar het rechtse pad doet ze er onder 'Führung' van Tony Blair, de rechterhand waarmee George W. Bush zijn grootheidswaanzin bevredigt. Ongegeneerd verschieten beide potentaten hun imperialistische zaad. Vruchtbaarder wordt de wereld er niet van. Hun eigen soldaten, blootgesteld aan allerlei smerige experimenten, evenmin. Voor olie en macht doen ze hun volk door het kanonvuur gaan. Maar, zult gij niet oogsten wat gij gezaaid hebt?

Op het internationale slachtoeld probeert men beide heerschappen soms nog tot rede te brengen. In hun eigen speeltuin kunnen ze echter ongestoord hun gangen gaan. Aan 'The American Nightmare' hoeven geen woorden vuil gemaakt te worden, maar bij het socialistisch beleid in Groot-Brittannië is enige duiding wel aangewezen. Met name bij de term 'socialisme'. Volgens The Oxford Dictionary of Current English verstaan ze over het Kanaal onder 'socialism' nog altijd 'a set of political and economic theories based on the belief that everyone has an equal right to a share of a country's wealth and that the government should own and control the main industries.' Naar de letter een herkenbare definitie, maar in Westminster hebben ze duidelijk moeite die ook naar de geest te lezen.

Tony Blair een socialist? Rood van

schaamte zou hij moeten worden. Enkel zijn haardos kan de schijn nog enigszins ophouden. Per bovenstaande definitie is hij eerder het tegenovergestelde van een socialist. De grote industrieën, de Britse spoorwegen en de Londense metro: de overheid beheert ze geen van allen. Onder controle heeft ze de diensten voor het volk al evenmin. En met de sociale gelijkheid is het al helemaal niet om over naar huis te schrijven. Vandaar waarschijnlijk dat de Vlaamse media er zo weinig over berichten. Al houden die wel vaker hun mond als ze eens iets nuttigs zouden kunnen zeggen.

Afen toe hoor je nog wel eens iets over de ziekteverzekeringen in the UK, en dat je er beter drie jaar op voorhand aankondigt wanneer je een hartaanval zal krijgen, of wanneer je appendix gaat springen. Al krijgen we dat natuurlijk ook alleen maar te weten omdat het allemaal niet meer zo ver van ons bed is. Massa's Britten houden het bed namelijk in onze ziekenhuizen. Opdat niet alleen onze ziekenhuizen, maar ook die Britten er beter van zouden worden, kunnen we aan de veelbesproken test Frans en Nederlands voor ons verplegend personeel misschien ineens een test Engels toevoegen.

Over de ziekenhuisproblemen van onze Noordzeeburen vernemen we dus nog wel eens iets, maar rond hun ziekelijke onderwijsbeleid blijft het opvallend stil. Er mag natuurlijk ook niet al te veel ruchtbaarheid gegeven worden aan 'democratitsche' maatregelen die men graag ook door de strot van de

Vlaamse student (en de portemonnee van zijn ouders) wil duwen.

Zondag 26 oktober trokken in de Londense binnenstad 31.000 studenten van Malet Street naar Trafalgar Square. Ze betoogden tegen een geplande maatregel van de regering Blair. Die houdt in dat universiteiten vanaf 2006 hun inschrijvingsgelden mogen verdrievoudigen, wat in de praktijk leidt tot bedragen tegen de £3000 (bijna 4400 EUR), per jaar. Studenten kunnen natuurlijk altijd een lening aangaan, maar dat zou er toe leiden dat de gemiddelde student na zijn studies aankijkt tegen een schuldenberg van om en bij de £30.000. De universiteiten mogen trouwens zelf bepalen in hoeverre ze het voorstel uitvoeren. Feitelijk betekent dat dat de grote prestigieuze universiteiten meer zullen kunnen vragen dan de kleinere, die studenten nodig hebben om te kunnen overleven. De groten zullen dankzij de hogere inkomsten ook meer kunnen investeren, en degelijk onderwijs kunnen blijven garanderen. Zo wordt een onderwijs op twee niveaus uitgebouwd. Twee niveaus die zich niet zozeer door de intellectuele capaciteit van de student maar vooral door zijn financiële vermogen van elkaar zullen onderscheiden. Een goede opleiding zal dus, net als in die goede oude liberale tijd, alleen voor de rijken zijn. 'Brittania rules social inequality'!

In plaats van -heel sociaal- een oorlog te voeren met zijn wapenbroeders, had Blair

beter kunnen investeren in het oplossen van de bestaande onderwijsproblemen. Dan zou hij de rekening nu niet door zijn studenten moeten laten betalen. Maar in dat geval had hij natuurlijk ook geen politieke stuntmogelijkheid gehad om te verkondigen dat de minder begoede studenten van hem, de grote socialist, subsidies zullen krijgen. Als hij die subsidies echter even snel gaat vrijmaken als zijn ziekenhuisbedden, zijn die jongeren in kwestie al lang op pensioen. Na een carrière in de goot welsiswaar, want hun studies konden ze toch niet betalen. rector-manager Oosterlinck, Marleen Vanderpoorten en Grote Smurf: ze zijn stuk voor stuk minder blauw dan Tony Blair. Maar wat zouden ze graag zijn zoals hij. Behalve Grote Smurf natuurlijk, want die heeft een rode muts als teken dat ie het echt goed meent met zijn onderdaantjes.

Als het dit is wat Nonkel Oosterlinck en Tante Vanderpoorten van het door hen zo opgehemelde Angeklsaksische onderwijssysteem willen overnemen, zijn we goed af. Het ziet er ook zo naar uit. De BaMa-hervormingen zijn de perfecte gelegenheid om van het hoger onderwijs een winstgevend bedrijf te maken. Een bedrijf dat dure maar lekkere gebakjes met intellectuele slagroom maakt voor de rijken, met een groot zusterbedrijf dat break-even draait en een eenheidsworst zonder voedingswaarde maakt voor de massa.

Ik ben blij dat ik bijna afgestudeerd ben. Maar voor mijn kinderen vrees ik het ergste.

Ewald Peters

Roodkapje en de (boze) wolf

foto's: AMOZ

David, Michelangelo, Park Den Brandt

Handtasdildo, 49,50 euro, Libidos erotiek, Gemeentestraat 11

Das Beste vom Besten, Director's Cut, 14,95 euro, Libidos erotiek, Gemeentestraat 11

*Waarom mijn lippen zo rood zijn
en mijn ogen diepzeblauw?
Om je beter te kunnen zien, mijn lief,
om je beter te kunnen kussen - en mijn
handen zo zacht, mijn tanden zo
hard, mijn borsten zo blank - en mijn
warme buik? Om je beter op te eten
in te nemen aan te raken uit te
roepen. En mijn hoofd zo windstilleeg -
om je beter te vergeten.*

Patricia de Martelaere